

உள்ளாட்சி அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளின் குரல் -18

தமிழக ஊராட்சி அரசாங்கப் பெண் தலைவர்களின் கூட்டமைப்பு

சி. எம்.டி.ஏ.,வில் அதிகாரப் பகிர்வு ? உள்ளாட்சிகளுக்கு கூடுதல் அதிகாரம்

வேலைப்பளு, காலதாமதம், ஆட்கள் பற்றாக்குறை காரணமாக கட்டடங்களுக்கு திட்ட அனுமதி வழங்குவதை உள்ளாட்சி அமைப்புகளிடம் பகிர்ந்தளிக்க சி.எம்.டி.ஏ., ஆலோசித்து வருகிறது.

சென்னையில் 16 நகராட்சி, 20 டவுன் பஞ்சாயத்து, 214 கிராமப்பஞ்சாயத்து மற்றும் 10 பஞ்சாயத்து யூனியன்களைக் கொண்டு, 1,189 சதுர கிலோ மீட்டர் பரப்பு சி.எம்.டி.ஏ கட்டுப்பாட்டில் வருகிறது. திருவள்ளூர், காஞ்சிபுரத்தின் சில பகுதிகள் இதில் உள்ளன. இப்பகுதிகளுக்கு கட்டட அனுமதியை சி.எம்.டி.ஏ., வழங்கி வருகிறது. தரை தளம் மற்றும் முதல் தளத்திற்கு மாநகராட்சி மற்றும் உள்ளாட்சிகளில் அனுமதி பெறலாம். வணிக வளாகங்கள், தொழிற்சாலைகள், கிடங்குகள், அடுக்குமாடிக் குடியிருப்புகள் மற்றும் பல மாடிக்கட்டடங்களுக்கு அனுமதி பெற உள்ளாட்சிப் பகுதிகளில் இருப்பவர்கள் அங்குள்ள உள்ளாட்சி மன்றத்தில் திட்ட அனுமதி வேண்டி விண்ணப்பிக்க வேண்டும்.

அங்கிருக்கும் சி.எம்.டி.ஏ., திட்ட அதிகாரி இந்த விண்ணப்பத்தை பரிசீலித்து அனுமதி வழங்குவார். சி.எம்.டி.ஏ., கட்டுப்பாட்டில் வரும் இரண்டு முதல் நான்கு வரையிலான உள்ளாட்சிகளுக்கு என ஒரு சி.எம்.டி.ஏ., திட்ட அதிகாரி இருப்பார். படப்பை, குன்றத்தூர் பகுதி மற்றும் தாம்பரம் நகராட்சி, மடிப்பாக்கம் ஊராட்சி என சி.எம்.டி.ஏ., திட்ட அதிகாரி விண்ணப்பம் வரும் அளவைப் பொறுத்து நியமிக்கப்படுவர். அவர் அனுமதி வழங்கினாலும் அதன் பிரதி ஒன்று சி.எம்.டி.ஏ., வுக்கு அனுப்பி வைக்கப்படும்.

சி.எம்.டி.ஏ., கட்டுப்பாட்டில் இல்லாத தமிழகத்தின் பிற பகுதிகளில் இதே போல் சிறப்புக் கட்டடங்களுக்கு உள்ளாட்சி அமைப்புகள் அனுமதி தந்தாலும், நகர்ப்புற மற்றும் ஊரக வளர்ச்சித்துறை திட்ட அதிகாரிகள் அனுமதியை உறுதி செய்கின்றனர். சி.எம்.டி.ஏ., விடம் அனுமதி பெறுவதில் காலதாமதம், வேலைப்பளு, ஆட்கள் பற்றாக்குறை காரணமாக, சி.எம்.டி.ஏ., எல்லைக்குட்பட்ட பகுதிகளில் வரும் உள்ளாட்சி அமைப்புகள் திட்ட அனுமதி வழங்கவும், விதிமுறை மீறிய கட்டடங்கள் மீது சட்டப்பூர்வ நடவடிக்கை எடுக்கவும் அதிகாரம் வழங்க ஆலோசனை நடந்துள்ளது.

கடந்த மாதம் நடந்த சி.எம்.டி.ஏ., கூட்டம் ஒன்றில் இது குறித்து விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது. சென்னை மாநகராட்சிப் பகுதிக்குட்பட்ட 176 சதுர கிலோ மீட்டருக்கு சென்னை மாநகராட்சி அனுமதி வழங்கும். திருவள்ளூர் மாவட்டத்தில் உள்ள அம்பத்தூர், பொன்னேரி, பூந்தமல்லி உள்ளாட்சி அமைப்புகளில் 637 சதுர கிலோ மீட்டருக்கும், தாம்பரம், ஸ்ரீபெரும்புதூர், செங்கல்பட்டு பகுதிகளில் 376 சதுர கிலோ மீட்டருக்கும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளே திட்ட அனுமதியை வழங்கலாம் என ஆலோசிக்கப்பட்டுள்ளது.

இது குறித்து, சி.எம்.டி.ஏ., அதிகாரி ஒருவர் கூறுகையில், ' “இதுபோன்ற கருத்து நிலவிவருவதும், ஆலோசிக்கப்பட்டதும் உண்மை. ஆனால் இந்த திட்டம் அமல்படுத்தப்படவில்லை. சி.எம்.டி.ஏ., பரிந்துரைக்குமே தவிர, அரசு தான் முடிவு செய்ய வேண்டும். தற்போதுள்ள நிலவரப்படி விதிமுறை மீறிய கட்டடங்களை இடிக்காமல், சீல் வைக்க மட்டுமே அரசு தரப்பில் அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது. மற்றபடி உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு அதிகாரம் கொடுப்பது பரிசீலனையில் மட்டுமே உள்ளது, ” என்றார்.

ஆபத்தாகும் அதிகாரப்பகிர்வு:

இது குறித்து, பில்டர்கள் சிலர் கூறுகையில், “திட்ட அனுமதி பெற சி.எம்.டி.ஏ., தரப்பில் காலதாமதம் ஏற்படுவது உண்மை. ஆனால் சிறப்பு கட்டடங்களை கண்காணித்து, விதி மீறல் இருந்தால் நடவடிக்கை எடுக்கும் அதிகாரத்தை மட்டும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு வழங்கலாம். திட்ட அனுமதி வழங்கும் அதிகாரத்தையும் வழங்கினால் அது ஊழலுக்கு தான் வழிவகுக்கும். சி.எம்.டி.ஏ., தற்போது ஆன்லைன் விண்ணப்ப திட்டத்தைக் கொண்டு வந்துள்ளது. இது போன்ற விரைவு நடவடிக்கை எடுத்தாலே போதும், ” என்கின்றனர்.

– 11.6.09, திணைமலர்

ஊராட்சி அமைப்புகளின் கணக்குகள் மற்றும் நிதிகள் மீதான ஒரு கண்ணோட்டம்

ஊராட்சி அமைப்புகளின் வரவு மற்றும் செலவுகள்

4.5.1. ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சி அமைப்புகளின் இயக்குனர் நவம்பர் 2007ல் தெரிவித்தவாறு, கடந்த மூன்றாண்டுகளில் ஊராட்சி அமைப்புகளின் வரவுகள் குறித்த விவரங்கள் அட்டவணை 4.6ல் தரப்பட்டுள்ளன. எனினும், ஊராட்சி அமைப்புகளின் தணிக்கை செய்யப்பட்ட கணக்குகள், அரசு/துறையால் தொகுக்கப்பட்ட விவரங்கள் இல்லாமையால், கொடுக்கப்பட்ட இலக்கங்களின் நம்பகத்தன்மையை சரி என்று சொல்ல இயலவில்லை.

அட்டவணை 4.6: ஊராட்சி அமைப்புகளின் வரவுகள்

ஊராட்சியின் வகை	ஆண்டு	சொந்த வருவாய்	ஒதுக்கப்பட்ட வருவாய்	மானியங்கள்	கடன்கள்	மொத்தம்
கிராம ஊராட்சிகள்	2004 – 05	149.37	149.03	746.87	–	1045.27
	2005 – 06	158.83	198.77	1054.42	–	1412.02
	2006 – 07	173.30	209.43	1264.29	–	1647.02
ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்	2004 – 05	79.62	4.80	797.83	–	882.25
	2005 – 06	81.31	8.75	899.88	–	989.94
	2006 – 07	96.49	18.48	972.23	–	1087.20
மாவட்ட ஊராட்சிகள் *	2004 – 05	–	–	122.80	–	122.80
	2005 – 06	–	–	127.12	–	127.12
	2006 – 07	–	–	185.78	–	185.78

* மாவட்ட ஊராட்சிகளின் வரவுகள் பெரும்பாலும் மானியங்களை உள்ளடக்கியது அனைத்து ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மற்றும் கிராம ஊராட்சிகளின் வரவுகள், எல்லா வரவுக்கூறுகளிலும் (சொந்த வருவாய், ஒதுக்கப்பட்ட வருவாய் மற்றும் மானியங்கள்) ஏற்பட்ட அதிகவருவாயினால் 2004–07 காலகட்டத்தில் உயர்ந்திருந்ததைக் காணலாம்

4.5.2. மாநில மற்றும் மத்திய நிதிக் குழு மானியங்களிலிருந்து செய்யப்பட்ட செலவினங்களையும் ஒருங்கிணைத்தமைத்து, ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சி அமைப்புகள் இயக்குனர் தெரிவித்தவாறு, 2003 –04 முதல் 2005–06 வரையிலான சென்ற மூன்றாண்டுகளில் ஊராட்சி அமைப்புகளின் அமைத்து மூன்றாண்டுகளிலும் ஆன செலவினத்தின் விவரங்கள் கீழே அட்டவணை 4.7ல் தரப்பட்டுள்ளன :

அட்டவணை 4.7 : ஊராட்சி அமைப்புகளின் செலவுகள்

(ரூபாய் கோடியில்)

ஊராட்சி அமைப்பின் வகை	ஆண்டு	வருவாய்ச் செலவினம்	மூலதனச் செலவினம்	மொத்தச் செலவினம்
கிராம ஊராட்சிகள்	2004–05	777.42	176.96	954.38
	2005–06	967.19	311.40	1278.59
	2006–07	1107.57	315.57	1423.14
ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்	2004–05	650.75	232.94	883.69
	2005–06	679.28	250.30	929.58
	2006–07	733.09	252.64	985.73
மாவட்ட ஊராட்சிகள்	2004–05	70.30	46.96	117.26
	2005–06	76.45	58.31	134.76
	2006–07	103.46	65.72	169.18

4.5.3 மூலதனம் மற்றும் வருவாய் செலவினங்கள் 2004–07 காலகட்டத்தில் எல்லா மூன்றாண்டுக்கு அமைப்புகளிலும் நிலையான அதிகரித்துள்ளதை காணலாம்.

4.5.4 2004-07ம் ஆண்டுகளின் வரவு மற்றும் செலவுகளின் உறுப்புவாரியான விவரங்கள் ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சி அமைப்புகள் இயக்குனர் தெரிவித்தவாறு, அடுத்து வரும் பத்திகளில் தரப்பட்டுள்ளன.

4.6 ஊராட்சி அமைப்புகளின் வரவுகள்

4.6.1 வரவுகளின் ஆதாரம்

ஊராட்சி அமைப்புகளின் மூன்றடுக்குகளில், கிராம ஊராட்சிகள் மட்டுமே வரிவசூலிக்க அதிகாரம் பெற்றது. கிராம ஊராட்சிகள் மற்றும் ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் இதர வருவாய்கள் வரியல்லாத வருவாய், ஒதுக்கப்பட்ட வருவாய், மாநில அரசிடமிருந்து பெறப்படும் ஒதுக்கப்பட்ட வருவாய் மற்றும் மாநில, மத்திய நிதிக் குழுக்களால் வெவ்வேறு காரணங்களுக்காக அளிக்கப்படும் மானியங்கள் போன்றவையாகும். ஊராட்சி அமைப்புகளிடையே பல்வேறு வருவாய்களின் ஒதுக்கீடுகளின் சதவீதப்பங்கு இணைப்பு 4.3 ல் தரப்பட்டுள்ளது. மாவட்ட ஊராட்சிகளின் வருவாய் பெரும்பாலும் சட்டப்படியான மாநில நிதிக்குழு மானியம் மற்றும் மாநில/மத்திய அரசுகள் அளிக்கும் பல்வேறு முன்னேற்ற மானியங்களை உள்ளடக்கியதாகும்.

4.6.2 வரி வருவாய்

கிராம ஊராட்சிகளில் வரி வருவாயின் முக்கியப் பிரிவுகளாக வீட்டு வரி, தொழில் வரி மற்றும் விளம்பரவரி ஆகியவை உள்ளன. ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சி அமைப்புகள் இயக்குனர் தெரிவித்தபடி, 2004-07 காலகட்டத்தில் கிராம ஊராட்சிகளால் எழுப்பப்பட்ட இவ்வரிக்கேட்புகளின் திரட்டு (நிலுவைத் தொகையையும் சேர்த்து), வசூல் செய்யப்பட்டவை மற்றும் செய்யப்பட வேண்டியவை பற்றிய நிலை அட்டவணை 4.8ல் தரப்பட்டுள்ளது:

அட்டவணை 4.8: கிராம ஊராட்சிகளின் வரிவருவாய்

(ரூபாய் கோடியில்)

ஆண்டு	வீட்டு வரி			தொழில் வரி			விளம்பர வரி		
	எ	வ	இ	எ	வ	இ	எ	வ	இ
2004-05	59.80	53.91(90)	5.89	29.56	28.31(96)	1.25	0.42	0.37(88)	0.05
2005-06	67.10	61.15(91)	5.95	32.40	31.34(97)	1.06	0.17	0.17(100)	ஹில்லை
2006-07	73.88	63.69(86)	10.19	36.45	35.34(97)	1.11	0.48	0.47(98)	0.01

(எ: எழுப்பப்பட்டவை, இ: வசூலிக்கப்பட்டவை, இ: இருப்பு)

அடைப்புக்குறிக்குள் உள்ள இலக்கங்கள் கேட்புக்கெதிரான வசூலின் சதவீதத்தைக் குறிக்கின்றன

வீட்டுவரி வசூலில், எழுப்பப்பட்ட கேட்புகளின் சதவீதத்தை வசூலின் சதவீதத்துடன் ஒப்பு நோக்குகையில், அது 2005-06ல் இருந்த 91 சதவீதத்திலிருந்து 2007-07ல் 86 சதவீதமாகக் குறைந்து இருந்ததையும், தொழில்வரி மற்றும் விளம்பரவரி ஆகிய இரண்டின் வசூலின் சதவீதம் திருப்திகரமாக இருந்ததையும் காணலாம்.

4.6.3 வரியல்லாத வருவாய்

கிராம ஊராட்சிகளின் முக்கிய வரியல்லாத வருவாயான வட்டிவருவாய் தவிர, குடிநீர் கட்டணங்கள், கட்டிட உரிமக் கட்டணம், மனை வரைபட ஒப்புதலுக்கான கட்டணம், அபாயகரமான மற்றும் ஊறு விளைவிக்கக் கூடிய வியாபாரங்களின் உரிமக் கட்டணம், கண்காட்சிகள் மற்றும் திருவிழாக்களிலிருந்து கிட்டும் வரவுகள், பயிர்த்தோட்டக் குத்தகைத்தொகை, சந்தைக் குத்தகைத் தொகை மற்றும் மீன்பிடிக்குமிட வாடகை ஆகியவை உள்ளன.

வட்டி வருவாய் தவிரவும் ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் முக்கிய வரியல்லாத வருவாயாக, ஆதாயம் தரக்கூடிய வணிகங்கள், கண்காட்சிகள் மற்றும் திருவிழாக்கள், படகுப் போக்குவரத்து, சத்திரங்கள், திருமண மண்டபங்கள், அங்காடிகள், மீன்பிடிக்குமிடவாடகை, தண்டம் மற்றும் அபராதங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் வரவுகள் திகழ்கின்றன.

2004-07 காலகட்டத்தில் ஊராட்சி அமைப்புகளால் பெறப்பட்ட வரியல்லாத வருவாய் பற்றிய விவரங்கள் ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சி அமைப்புகளின் இயக்குனர் தெரிவித்தவாறு கீழே அட்டவணை 4.9ல் தரப்பட்டுள்ளன. இருப்பினும், பெறப்பட்ட வருவாய்க்கான விவரக்கூறுகள் ஏதும் ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சி அமைப்புகள் இயக்குனரால் அளிக்கப்படவில்லை.

அட்டவணை 4.9: ஊராட்சி அமைப்புகளின் வரியல்லாத வருவாய்

(ரூபாய் கோடியில்)

ஊராட்சி அமைப்பின் வகை	ஆண்டு	பெறப்பட்ட வரியல்லாத வருவாய்
ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்	2004-05	79.62
	2005-06	81.31
	2006-07	96.49
கிராம ஊராட்சிகள்	2004-05	66.30
	2005-06	66.17
	2006-07	73.81

ஊராட்சி ஒன்றியங்களால் உள்ளபடியே பெறப்பட்டு வந்த வரியல்லாத வருவாய், 2004-05ல் உயர்வுப் போக்கில் இருந்து வந்ததை மேற்கூறிய விவரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இருப்பினும், கிராம ஊராட்சிகளைப் பொருத்தவரை வரியல்லாத வருவாய் 2005-06ல் சிறிது குறைந்து, 2006-07ல் மறுபடியும் உயர்ந்தது.

ஊராட்சி அமைப்புகளின் வரியல்லாத வருவாயின் அடித்தளத்தை விரிவுபடுத்த, இரண்டாவது மாநில நிதிக் குழுவின் சில பரிந்துரைகளான, அபாயகரமான மற்றும் ஊறு விளைவிக்கக் கூடிய வியாபார உரிமக் கட்டணத்தை மாற்றியமைப்பதற்கு, கிராம ஊராட்சி மட்டத்தில் தனியாக குழுக்கள் அமைத்தல், மீன்பிடிக்கும் இடத்திற்கான வாடகையை ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மற்றும் கிராம ஊராட்சிகள் பங்கிட்டுக் கொள்ளுதல், காடுகளில் உற்பத்தியாகும் பொருட்களுக்கு மிகக் குறைந்த விலை நிர்ணயம் செய்தல் போன்றவற்றில் அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

4.6.4 ஒதுக்கப்பட்ட வருவாய்

இது, அரசால் வழக்கமாக வசூலிக்கப்பட்டு, உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு ஒதுக்கப்படும் வரியின் வகையை உள்ளடக்கியது. ஊராட்சி அமைப்புகளின், நிதியின் ஆதார அடித்தளமாக, ஒதுக்கப்பட்ட வருவாயைக் கருதிய இரண்டாவது மாநில நிதிக் குழு, இது தொடரவேண்டும் என விரும்பியது.

கேளிக்கை வரி, முத்திரைத்தீர்வை மீதான மேல்வரி, தலவரி, தலவரி மீதான மேல்வரி மற்றும் உரிமைப்பங்குக் கட்டணம் போன்றவை ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மற்றும் கிராம ஊராட்சிகளுக்கு அரசால் ஒதுக்கப்படும் சில வருவாய் இனங்கள் ஆகும். இந்த ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கு 2004-07 காலகட்டத்தில் அவ்வாறு ஒதுக்கப்பட்ட வருவாய் அளவு, ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சி அமைப்புகள் இயக்குனர் தெரிவித்தவாறு அட்டவணை 4.10ல் தரப்பட்டுள்ளன:

அட்டவணை 4.10: ஊரக உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட வருவாய்

(ரூபாய் கோடியில்)

	ஆண்டு	தலவரி	தலவரி மீதான மேல்வரி	கேளிக்கை வரி	முத்திரைத் தீர்வை மீதான மேல்வரி	உரிமைப் பங்குக் கட்டணம்	இதர ஒதுக்கப்பட்ட வருவாய் *	மொத்தம்
ஊராட்சி ஒன்றியம்	2004-05	ND	2.02	1.21	ND	1.57	-	4.80
	2005-06	ND	6.41	0.99	ND	1.35	-	8.75
	2006-07	ND	15.63	0.84	ND	2.01	-	18.48
கிராம ஊராட்சி	2004-05	2.31	ND	3.18	104.74	26.30	12.50	149.03
	2005-06	2.15	ND	1.74	144.77	27.08	23.03	198.77
	2006-07	3.30	ND	0.94	148.36	25.27	31.56	209.43

ND - ஒதுக்கப்பட்ட வருவாயாகப் பெறவேண்டியது ஏதுமில்லை

(*20 மரக்குத்தகைக் கட்டணம், சுரங்கங்கள் மற்றும் கனிமங்களிலிருந்து கிடைக்கும் குத்தகைப்பணம், கேபிள் டி.வி. கட்டணங்கள்)

2005-06ல் ஏற்பட்ட சிறிய சரிவுக்குப்பிறகு, கிராம ஊராட்சிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தலவரி, 2006-07ல் சிறிது உயர்ந்தது. ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தலவரி மீதான மேல்வரியும் 2006-07ல் வெகுவாக உயர்ந்தது, ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கும் கிராம ஊராட்சிகளுக்கும் ஒதுக்கப்பட்ட கேளிக்கை வரி 2004-07 காலகட்டத்தில் குறைந்து வரும் நிலையிலிருந்தது. கிராம ஊராட்சிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட முத்திரைத் தீர்வை மீதான மேல்வரி 2004-07 காலகட்டத்தில் உயர்ந்து வந்தபோது, கிராம ஊராட்சிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட உரிமை பங்கு கட்டணத்தில் 2004-07ல், ஏற்ற இறக்கங்கள் இருந்தன. ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட வருவாயின் மீது ஒரு ஆய்வு நடத்தப்பட்டு, அவ்வருவாய் வசூலின் திறம் மற்றும் அவை ஒதுக்கப்படுதலில் கண்ட குறைபாடுகள் போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய ஒரு அறிக்கை, பத்தி 5.3 அத்தியாயம் 5ல் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

4.6.5 பெறப்பட்ட மானியங்கள்

2004-07 காலகட்டத்தில் ஊராட்சி அமைப்புகளால் பெறப்பட்ட மாநில நிதிக்குழு மானியங்கள் மற்றும் மத்திய நிதிக் குழு மானியங்கள் குறித்த விவரங்கள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன:

4.6.5.1 மாநில நிதிக் குழு மானியங்கள்

ஊரகவளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சி அமைப்புகள் இயக்குனர் தந்தவாறு இரண்டாவது மாநில நிதிக்குழு பரிந்துரைகளின் படி, ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கு மாநிலத்தின் சொந்த நிதி வருவாயிலிருந்து பின்வருவனவற்றை பொறுப்புரிமை மாற்றம் செய்வதற்கு, அரசு மார்ச் 2002ல் உத்தரவிட்டது.

- கேளிக்கை வரி வருவாய் நீங்கலாக மாநிலத்தின் சொந்த வருவாயில் எட்டு சதவீதத்தை ஊராட்சி அமைப்புகள் மற்றும் நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகள் பெறும், ஊராட்சி அமைப்புகள் மற்றும் நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளிடையே நிதி ஆதாரங்களின் குறுக்குப் பங்கீடானது 58:42 என்ற விகிதத்தில் அமையும்.
- ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கான மொத்த பொறுப்புரிமை மாற்றங்களில், கிராம ஊராட்சி, ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மற்றும் மாவட்ட ஊராட்சிகளிடையே நிதி ஆதாரங்கள் 47:45:8 என்ற விகிதத்தில் பகிர்ந்து கொள்ளப்படும்.

ஊரக மற்றும் நகர்ப்புறம் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டிய சதவீதங்களான 58 மற்றும் 42 சதவீதங்களையே மூன்றாவது மாநில நிதிக்குழுவும் தொடர்ந்து பொறுப்புரிமை மாற்றம் செய்வதற்கு பரிந்துரைத்த போது, ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கிடையே பகிர்ந்தளிக்க வேண்டிய சதவீதங்களை சிறிது மாற்றி, 60 சதவீதம் கிராம ஊராட்சிகளுக்கும், 32 சதவீதம் ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கும் 8 சதவீதம் மாவட்ட ஊராட்சிகளுக்குமாக பரிந்துரைத்தது. கிராம ஊராட்சிகளின் பங்கில் 3 சதவீதம் ஊக்கத் தொகையாகக் கொடுக்க மாற்றிவைக்கப்பட வேண்டும் என்றும், மீதமுள்ள 57 சதவீதம், மக்கட்தொகை மற்றும் பரப்பளவின் பேரில் பொதுவாக பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டும்.

மேற்கூறிய பரிந்துரைகளை, சிறிது மாற்றத்துடன் ஒப்புக்கொண்டு மாநில அரசு தனது செயல்முறை அறிக்கையில் (மே 2007) கீழ்க்கண்ட உத்தரவுகளை பிறப்பித்தது. கிராம ஊராட்சிகளுக்கு மாநில நிதிக்குழு பகிர்ந்தளித்த 60 சதவீதத்தில், 5 சதவீதத்தை உட்கட்டமைப்பு குறைவு நிவர்த்திக்கான ஒரு தொகுப்பிற்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும்.

மீதமுள்ள 55 சதவீதத்தில் (60 சதவீதத்தில் உட்கட்டமைப்பிற்கு ஒதுக்கப்பட்ட 5 சதவீதம் போக) ரூ மூன்று இலட்சம் ஒவ்வொரு கிராம ஊராட்சிக்கும் தரப்பட வேண்டும். மீதமுள்ள தொகையை, மக்கட்தொகைக்கேற்ப எல்லா கிராம ஊராட்சிகளுக்கும் பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டும். 2004-07 காலகட்டத்தில் ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கும் பொறுப்புரிமை மாற்றம் செய்யப்பட்ட மாநில நிதிக் குழு மானியங்களின் விவரங்கள் அட்டவணை 4.11ல் தரப்பட்டுள்ளன:

அட்டவணை 4.11: ஊராட்சி அமைப்புகளுக்குத்தரப்பட்ட மாநில நிதிக்குழு மானியங்கள்

(ரூபாய் கோடியில்)

ஊராட்சி அமைப்பின் வகை	2004-05	2005-06	2006-07
கிராம ஊராட்சிகள்	398.26	499.27	500.81
ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்	400.43	426.25	432.03
மாவட்ட ஊராட்சி	64.15	69.23	85.24
மொத்த மாநில நிதிக்குழு மானியங்கள்	862.84	994.75	1018.08
கழிவுத்தொகைகள் மூலம் சரிக்கட்டப்பட்ட தொகை	30.75**	37.15**	37.14
விடுவிக்கப்பட்ட நிகர மானியம்	832.09	957.60	980.94

** பணியாளர்களின் ஓய்வூதிய பங்களிப்புக் கெதிராக செய்யப்பட்ட சரிகட்டல்.

இரண்டாவது மாநிலநிதிக்குழு மானியங்கள் உபயோகப்படுத்தப்பட்ட தகவல்களை ஊரகவளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சி அமைப்புகள் இயக்குனர் தரவில்லை.

4.6.5.2 பன்னிரண்டாவது நிதிக்குழு மானியங்கள்

(அ) பன்னிரண்டாவது நிதிக்குழுவின் பரிந்துரைகளின் பேரில் இந்திய அரசால் விடுவிக்கப்பட்ட மானியங்கள் அட்டவணை 4.12ல் தரப்பட்டுள்ளன:

அட்டவணை 4.13: பன்னிரண்டாவது நிதிக்குழு மானியங்களை ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கு விடுவித்ததில் ஏற்பட்ட காலதாமதம்

ஊராட்சி அமைப்புகளின் வகை	விடுவித்ததில் ஏற்பட்ட காலதாமதம் (கெடு தேதியிலிருந்து 15 நாட்களுக்கு மேலுள்ள காலதாமதம்)	
	முதல் தவணை	இரண்டாம் தவணை
ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்	64 முதல் 202 நாட்கள் (38 ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்)	35 முதல் 104 நாட்கள் (38 ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்)
கிராம ஊராட்சிகள்	80 முதல் 196 நாட்கள் (34 கிராம ஊராட்சிகள்)	2 முதல் 98 நாட்கள் (26 கிராம ஊராட்சிகள்)

2005-06ல் தாமதமாக விடுவிக்கப்பட்ட பன்னிரண்டாவது நிதிக்குழுவின் மானியங்களுக்கு மாநில அரசால் கொடுக்கப்படாத வட்டித்தொகை அட்டவணை 4.14ல் காண்பித்தவாறு ரூ.19.55 இலட்சம் எனக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. இது 38 உள்ளாட்சி ஒன்றியங்கள் மற்றும் 790 கிராம ஊராட்சிகளில் திரட்டிய தகவல்களின் அடிப்படையில் 6 சதவீதம் என்றவிகிதத்தில் கணக்கிடப்பட்டது.

அட்டவணை 4.14: தாமதமாக விடுவிக்கப்பட்ட பன்னிரண்டாவது நிதிக்குழு மானியங்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட வேண்டிய வட்டித்தொகை

ஊராட்சி அமைப்பின் வகை	எண்ணிக்கை	தாமதமாக விடுவித்ததற்கான வட்டித் தொகை (ரூபாய் இலட்சத்தில்)		
		முதல் தவணை	இரண்டாவது தவணை	மொத்தம்
ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்	38	4.27	2.00	6.27
கிராம ஊராட்சிகள்	790	10.13	3.15	13.28
	828	14.40	5.15	19.55

4.6.6 இதர மானியங்கள்

நிதிக்குழு மானியங்கள் தவிர, 2004-07 காலகட்டத்தில் ஊராட்சி அமைப்புகளால் பெறப்பட்ட இதர மானியங்கள் அட்டவணை 4.15ல் தரப்பட்டுள்ளன:

அட்டவணை 4.15: ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கு வழங்கப்பட்ட இதர மானியங்கள்

(ரூபாய் கோடியில்)

ஊராட்சி அமைப்பின் வகை	2004-05	2005-06	2006-07
கிராம ஊராட்சிகள்	301.33	415.95	606.88
ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்	358.72	438.83	522.80
மாவட்ட ஊராட்சிகள்	58.65	57.89	100.54
மொத்தம்	718.70	912.67	1230.22

பெறப்பட்ட மொத்த மானியங்களும் பயன்படுத்தப்பட்டதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பினும், மானியங்களின் விவரங்கள் மற்றும் அவை பயன்படுத்தப்பட்ட நோக்கங்கள் ஆகியவை ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சி அமைப்புகள் இயக்குனரால் அளிக்கப்படவில்லை.

4.7 ஊராட்சி அமைப்புகளின் செலவினங்கள்

4.7.1 வருவாய்ச் செலவினம்

ஊதியங்கள் மற்றும் ஓய்வூதியங்கள், பழுதுநீக்கல், பராமரிப்பு மற்றும் நிர்வாகச் செலவினங்களை வருவாய்ச் செலவினம் உள்ளடக்கியது.

ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சி அமைப்புகள் இயக்குனர் தெரிவித்தவாறு 2004-05 முதல் 2006-07 வரையான சென்ற மூன்றாண்டுகளில், ஊராட்சி அமைப்புகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட வருவாய்ச் செலவினங்களின் விவரங்கள் அட்டவணை 4.16ல் தரப்பட்டுள்ளன:

அட்டவணை 4.16 ஊரக உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் வருவாய் செலவினங்கள்

(ரூபாய் கோடியில்)

ஊராட்சி அமைப்பின் வகை	வருவாய்ச் செலவினம்					மொத்தம்
	ஆண்டு	ஊதியங்கள்	ஓய்வூதியங்கள்	ஊதியங்கள் மற்றும் ஓய்வூதியங்களின் மொத்தம்	இதர வருவாய்ச் செலவினம் (இரண்டாவது மாநில நிதிக் குழுவின் பயன்படுத்தப்பட்ட மானியங்களையும் சேர்த்து)	
கிராம ஊராட்சிகள்	2004-05	51.14	0.10	51.24	726.18	777.42(10)
	2005-06	59.91	0.26	60.17	907.02	967.19(24)
	2006-07	*	*	93.37	1014.20	1107.57(15)
ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்	2004-05	63.80	2.59	66.39	584.36	650(35)
	2005-06	66.99	0.91	67.90	611.38	679.28(4)
	2006-07	*	*	83.63	649.46	733.09(8)
மாவட்ட ஊராட்சிகள்	2004-05	1.72	0.09	1.81	68.49	70.30(31)
	2005-06	1.84	0.04	1.88	74.57	76.45(9)
	2006-07	*	*	5.53	97.93	103.46(35)

* ஊதியம் மற்றும் ஓய்வூதியத்தின் பிரிவுவாரியம் தகவல்கள் தரப்படவில்லை. (அடைப்புக்குள் கூறப்பட்டவை மொத்த செலவுக்கெதிரே சென்றவருடத்தை விட வளர்ச்சியடைந்த சதவீதம்)

மேற்கூறிய காலகட்டத்தில், அனைத்து மூன்றாண்டுக்களின் வருவாய்ச் செலவினமும் உயர்ந்திருந்தது. கிராம ஊராட்சிகளில் 10லிருந்து 24 சதவீதமாகவும், ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் 4 லிருந்து 35 சதவீதமாகவும் மற்றும் மாவட்ட ஊராட்சிகளில் 9 லிருந்து 35 சதவீதமாகவும் இவ்வயர்வு இருந்தது.

4.7.2 மூலதனச் செலவினம்

ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கு ஏற்பட்டதாகக் கூறப்படும் மூலதனச் செலவினத்தின் அளவு, ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சி அமைப்புகள் இயக்குனர் தெரிவித்தவாறு அட்டவணை 4.17ல் தரப்பட்டுள்ளன :

அட்டவணை 4.17: ஊராட்சி அமைப்புகளின் மூலதனச் செலவுகள்

(ரூபாய் கோடியில்)

ஊராட்சி அமைப்பின் வகை	2004-05	2005-06	2006-07
கிராம ஊராட்சிகள்	176.96	311.40	315.57
ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்	232.94	250.30	252.64
மாவட்ட ஊராட்சிகள்	46.96	58.31	65.72
மொத்தம்	456.86	620.01	633.93

வருவாய்ச் வெலவினத்தைப் போன்றே, அனைத்து மூன்று அடுக்குகளிலும் மூலதனச் செலவினமும் 2004-07ல் உயர்வுப் போக்கினையே காண்பித்தது. ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சி அமைப்புகள் இயக்குனரால் தொகுக்கப்பட்டுள்ள விவரங்களின் அடிப்படையில், சென்ற மூன்றாண்டுகளில், முக்கிய உள்வகைப் பிரிவுகளான குடிநீர் வழங்கல், தெருவிளக்குகள் அமைத்தல் மற்றும் சாலைப் பணிகள் போன்றவற்றுக்கு ஆன செலவினங்கள் அட்டவணை 4.18ல் தரப்பட்டுள்ளன:

அட்டவணை 4.18: ஊராட்சி அமைப்புகளின் உள்வகைப்பிரிவுவாரியாக மூலதனச் செலவினங்கள்

(ரூபாய் கோடியில்)

உள்ளகப் பிரிவின் பெயர்	ஊராட்சி அமைப்பின் வகை	2004-05	2005-06	2006-07
குடிநீர் வழங்கல்	கிராம ஊராட்சிகள்	35.75	36.38	35.75
	ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்	34.43	37.27	27.61
	மாவட்ட ஊராட்சிகள்	4.14	5.69	7.85
தெருவிளக்குகள் அமைத்தல்	கிராம ஊராட்சிகள்	11.34	14.35	11.34
	ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்	1.28	2.32	3.04
	மாவட்ட ஊராட்சிகள்	1.47	1.69	2.55
சாலைப் பணிகள்	கிராம ஊராட்சிகள்	42.25	53.89	64.33
	ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்	55.89	88.51	100.64
	மாவட்ட ஊராட்சிகள்	23.37	26.97	31.30
	மொத்தம்	121.51	169.37	196.27

மேற்கூறியவை தவிர, மத்திய, மாநில அரசுகளின் உதவியுடன் பல்வேறு முகமைகளின் வாயிலாக இதர திட்டங்களின் கீழும் உள்வகைப்பிரிவில் வரும் சாலைப்பணிகள் மற்றும் குடிநீர் வழங்கல் போன்றவை செயல்படுத்தப்பட்டன.

4.8 தணிக்கையினாலான விளைவு

1996-97 வரையான தணிக்கை அறிக்கைகள் பொதுக்கணக்குக் குழுவால் விவாதிக்கப்பட்டு பரிந்துரைகள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. நிலுவையிலுள்ள பரிந்துரைகளுக்கு உடனடியாக மறுமொழி அளிக்க வேண்டுமென அரசுத் துறைகளுக்கு பொதுக்கணக்குக் குழு அறிவுறுத்தியிருந்த போதிலும், டிசம்பர் 2006 நிலவரப்படி 1982-83 முதல் 1996-97 வரையான காலகட்டத்திற்குரிய (இந்திய தணிக்கைத் துறைத் தலைவரின் 10 அறிக்கைகள்) ஊரக உள்ளாட்சி அமைப்புகள் தொடர்பான பத்திகளை உள்ளடக்கிய ஊரக வளர்ச்சித் துறைக்கான 240 பரிந்துரைகள் நிலுவையில் இருந்தன.

குடிநீர் வழங்கல் பணிகள்: தமிழ்நாடு குடிநீர் வழங்கல் மற்றும் கழிவு நீர் அகற்று வாரியம் சாலைப்பணிகள்: நெடுஞ்சாலைத்துறை, தமிழ்நாடு சாலை மேம்பாட்டுக் கழகம்

குடிநீர் வழங்கு பணிகள்: ஊரக குடிநீர் வழங்கல் திட்டங்கள், கூட்டுக் குடிநீர் வழங்கல் திட்டங்கள், தனிநபர் மின்னாற்றல் நீர் இறைப்புத் திட்டங்கள், சிறுமின்னாற்றல் நீர் இறைப்புத் திட்டங்கள், விரைவுபடுத்தப்பட்ட ஊரக குடிநீர் வழங்கல் திட்டங்கள், ஸ்வஜல்தாரா போன்றவை.

சாலைப்பணிகள் : மாவட்டங்கள் மற்றும் இதர சாலைகள் திட்டங்கள், நபாட்டு / வாட்கோ போன்றவற்றின் நிதி உதவியுடனான ஊரக சாலை மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள், பிரதம மந்திரி கிராம சாலைகள் திட்டம் போன்றவை.

4.9 முடிவுரை

ஊராட்சி அமைப்புகளின் அனைத்து மட்டங்களுக்கும் ஆண்டு முழுவதும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஆதாரங்களிலிருந்தும் கிடைக்கும் நிதிகளின் மொத்தப் போக்கையும், ஓராண்டில் அவற்றால் செய்யப்படும் செலவினங்களையும் தொகுப்பதற்கு, ஊராட்சிகள் அமைப்புத் துறையிடம் ஏற்பாடுகள் இல்லை, இத்தகைய ஏற்பாடுகள் இருக்குமேயானால் ஒவ்வோர் ஆண்டுக்குமான ஒட்டுமொத்த நிதிசார்ந்த நிலை கிடைக்கக் கூடும். ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் உள்ளாட்சி அமைப்பு இயக்குனரின் அறிக்கைகளின்படி, அனைத்து வரிகளையும் திரட்டுவதில் கிராம ஊராட்சிகளின் செயல்பாடு சிறப்பாக இருந்தது. ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மற்றும் மாவட்ட ஊராட்சிகளில் உள்ளாட்சி நிதித் தணிக்கை அலுவலரின் தணிக்கை அறிக்கைகளில் பெருமளவு பத்திகள் தீர்க்கப்படாமல் நிலுவையிலிருந்தும், கடந்த ஒரு வருடமாக ஒருபத்தியும் தீர்வு செய்யப்படாமல் உள்ளது. இது தணிக்கைப் பத்திகள் விரைந்து தீர்க்கப்படுவதற்கு விரைவான செயல்ஒன்றும் துறையால் எடுக்கப்படவில்லை என்பதை சுட்டிக் காட்டியது.

4.10 பரிந்துரைகள்

- கண்காணித்தல் மற்றும் முடிவுகள் மேற்கொள்வதற்கும், ஊராட்சி அமைப்புகளால் செய்யப்படும் வசூல், நிதிகளின் போக்கு மற்றும் நேரிட்ட செலவினங்கள் ஆகியவற்றைத் தொகுப்பதற்கு ஒரு திறமையான வழிமுறையைக் கையாள நடவடிக்கை துவக்கப்பட வேண்டும்.
- கூட்டு அமர்வுகள் முறையாக நடத்தப்பட்டு தணிக்கைத் தடைகள் மற்றும் ஆய்வுப் பத்திகளை விரைந்து தீர்வு செய்வதற்காக ஏற்பாடுகள் வலுப்படுத்தப்பட்டு, ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மற்றும் மாவட்ட ஊராட்சிகள் தங்களது குறைகளைக்களைய ஏதுவாக்கி நிலுவை நிலை படிப்படியாகக் குறைக்கப்பட வேண்டும்.

பழுவேற்காடு அருகே

ஊராட்சி தலைவர் பதவி ரூ. 2.50 லட்சத்துக்கு ஏலம்

பழுவேற்காடு அருகே லைட்அவுஸ் குப்பம் ஊராட்சி தலைவர் பதவி ரூ.2.50 லட்சத்துக்கு ஏலம் விடப்பட்டது. திருவள்ளூர் மாவட்டம் மீஞ்சூர் ஒன்றியம் லைட் அவுஸ் குப்பம் ஊராட்சி தலைவராக இருந்தவர் தங்கவேல் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டார். காலியாக உள்ள அந்த பதவிக்கு வரும் 27ம் தேதி இடைத்தேர்தல் நடக்கிறது. லைட் அவுஸ் குப்பம் ஊராட்சியில் 5,000 வாக்காளர்கள் உள்ளனர். லைட் அவுஸ், கூனங்குப்பம், செம்பாசிப் பள்ளிகுப்பம், கரிமலர், நடுக்குப்பம், பேட்டைக் குப்பம், அரங்கம் குப்பம், வயிரவன் குப்பம், திருமலைநகர் ஆகிய 9 மீனவ கிராமங்கள் இந்த ஊராட்சியில் அடங்கியுள்ளன.

லைட் அவுஸ் குப்பம், கூனங்குப்பம், செம்பாசிப் பள்ளி குப்பம் மீனவர்கள் நேற்று முன்தினம் இரவு கூட்டம் நடத்தினர். இதில், லைட் அவுஸ் குப்பம் ஊராட்சி தலைவர் பதவி ஏலம் விடப்பட்டது. ராதா கிருஷ்ணன், மஸ்தான், ஏகாம்பரம், கிருஷ்ணன் ஆகியோரிடையே கடும் போட்டி நிலவியது. இறுதியில்/ ரூ.2 லட்சத்து 50 ஆயிரத்துக் ஏலம் எடுத்த ராதாகிருஷ்ணன் தலைவராக அறிவிக்கப்பட்டார். அவரை எதிர்த்து யாரும் போட்டியிருவதில்லை என்றும் கூட்டத்தில் முடிவு செய்யப்பட்டதாக தெரிகிறது.

இதனிடையே, ராதா கிருஷ்ணனுக்கு போட்டியாக பேட்டைக்குப்பம், கரிமணல், நடுக்குப்பம், அரங்கம் குப்பம், வயிரவன்குப்பம் பகுதிகளை சேர்ந்த முக்கியஸ்தர்கள் சேர்ந்து புதிய தலைவரை தேர்வு செய்ய முடிவு செய்தனர். தலைவர் பதவி ஏலம் விடப்படுவது குறித்து அறிந்த திருவள்ளூர் கலெக்டர் சுந்தர மூர்த்திக்கு தகவல் கிடைத்தது. லைட் அவுஸ் குப்பம் ஊராட்சியில் உள்ள 9 கிராமங்களை சேர்ந்த முக்கிய பிரமுகர்களை தனது அலுவலகத்துக்கு நேற்று காலை வரவழைத்து விசாரித்தார். அவர்களிடம் கலெக்டர் கூறுகையில், 'லைட் அவுஸ் குப்பம் ஊராட்சி தலைவர் பதவி ஏலம் விடப்பட்டுள்ளது தெரிய வந்துள்ளது. ஏலம் நடத்தியவர்கள் மீது கடும் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். தலைவர் பதவிக்கு போட்டியிட விருப்பம் உள்ளவர்கள் முஞ்சூர் ஊராட்சி ஒன்றிய ஆணையரிடம் மனுதாக்கல் செய்யலாம். ஏலம் விடுபவர்கள் மீது சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்' என்று எச்சரிக்கை செய்தார்.

– தினகரன், 12.2.09

சுற்றுச்சூழலைப் பாதுகாப்பதிலும், அழிவுப் பூர்வமான வளர்ச்சித் திட்டங்களைத் தடுப்பதிலும் ஊராட்சி அரசாங்கத்தின் பங்கு

1. அரசின் கொள்கைகள், திட்டங்கள் மற்றும் சட்டங்கள்:

வளர்ச்சி என்ற பெயரில் மக்களுக்குத் தேவையற்ற, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளை மேலும் அதிகரிக்கின்ற, நாட்டின் நிறுவனங்களுக்கு அளிக்கின்ற, நாட்டின் இறையாண்மைப்பேயே கேள்விக் குறியாக்குகின்ற பல கொள்கையும், திட்டங்களையும், இவற்றிற்குத் தேவையான சட்ட மாற்றங்களையும் இந்திய அரசு தொடர்ந்து அதிவேகத்தில் செயல்படுத்தி வருகின்றது. இவை என்ன? உள்ளாட்சி அரசாங்கத்தின் மீதும், மக்கள் மீதும் என்ன தாக்கங்களை ஏற்படுத்தும்? என்பதை நாம் ஊராட்சி அரசாங்கத் தலைவர்களாகிய நாம் அறிந்திருக்க வேண்டும்.

1.1 உலகமயமாக்கல் கொள்கைகள்

1980 ல் வாங்கிய கடனுக்கு உலகவங்கியினால் இடப்பட்ட நிபந்தனைகள் கட்டுமான சீரமைப்புத் திட்டங்கள் (Structural Adjustment Programme) என்றும் 1991ல் வாங்கப்பட்ட கடனுக்கு இடப்பட்ட நிபந்தனைகள் தீவிர கட்டுமான சீரமைப்புத் திட்டங்கள் (Rapid Structural Adjustment Programme) என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. இந்த நிபந்தனைகளில் ஒரு சில; பணமதிப்பைக் குறைப்பது, பொதுத்துறை நிறுவனங்களைக் கலைப்பது, அனைத்தையும் தனியார்மயமாக்குவது, இறக்குமதி மீதான கட்டுப்பாடுகளை நீக்கி அனைத்து விதமான நேரடி அந்நிய மூலதனத்தையும் அந்நியக் கம்பெனிகளையும், அவற்றின் உற்பத்திப் பொருட்களையும் நாட்டில் மடைதிறந்த வெள்ளமாக அனுமதிப்பது போன்றவை. இந்த நிபந்தனைகளின் மொத்த தொகுப்பே உலகமயமாக்கல் கொள்கைகள் (Globalisation Policies) அல்லது புதிய பொருளாதாரக் கொள்கைகள் (New Economic Policies) அல்லது புதிய தாராளவாதக் கொள்கைகள் (Neo Liberal Policies) என்றழைக்கப்படுகின்றன.

இந்த நிபந்தனைகளில் ஒன்று உலக வர்த்தக அமைப்பின் (World Trade Organisation WTO) ஒப்பந்தங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும். இந்த உலகமயமாக்கல் கொள்கைகள் அல்லது உலக வங்கியின் நிபந்தனைகள் அல்லது உலக வர்த்தக அமைப்பின் ஒப்பந்தங்களின்படி சாரம்சமாக வர்த்தக சுதந்திரத்தை அதிகரித்து அந்நிய முதலீட்டை கவர்ந்திழுக்கும்படி திட்டங்களைப் போட வேண்டும். இதன்படி அமைக்கப்படுவதுதான் சிறப்பு பொருளாதார மண்டலங்கள்.

சிறப்பு பொருளாதார மண்டலங்களில் எந்தவொரு கம்பெனியும் குறிப்பாக வெளிநாட்டுக் கம்பெனியும்

சுதந்திரமான வர்த்தகம்/தொழில் செய்வதற்கேற்ப நாட்டின் வரிகள் விலக்கு, தொழிலாளர் சட்டங்களில் நெகிழ்வு, மானியங்கள் உள்ளிட்ட ஏராளமான வசதிகளை அளிப்பதாகும். இப்போது அமைக்கப்பட்டிருக்கும் சிறப்பு பொருளாதார மண்டலங்கள் புதிய திட்டங்கள் அல்ல. ஏற்கனவே கடந்த 20 ஆண்டுகளாக ஏற்றுமதி பொருளுற்பத்தி மண்டலங்கள் (Export processing Zones EPZS) சுதந்திரமான வர்த்தக மண்டலங்கள் (Free Trade Zones - FTZS) என்று அமைக்கப்பட்டவைதான்.

உலகமயமாக்கலினால் நாடுகளுக்கிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகள் கடுமையாக அதிகரித்துள்ளன. நமது நாட்டைப் பொறுத்தவரை இதுவரை உலகமயமாக்கல் அமல்படுத்தப்பட்ட நாளிலிருந்து உள்நாட்டுக் கம்பெனிகள் வெளிநாட்டுக் கம்பெனிகளுடன் போட்டியிட முடியாமல் அழிந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றன.

1.2 ஒப்பந்த விவசாயம் (Contract Farming):

உலகவர்த்தக அமைப்பின் ஒப்பந்தங்களின் ஒன்றான விவசாய ஒப்பந்தத்தின் (Agreement on Agriculture) படி, விவசாயத்தை கம்பெனிமயமாக்க (Corporatisation of Agriculture) வேண்டும். அதனடிப்படையில் பல விவசாயிகள் தங்களிடமுள்ள நிலங்களை (10 ஆயிரத்திற்கு மேல் ஏக்கர்வரை) ஒரு பன்னாட்டுக்கம்பெனியிடம் அல்லது இந்திய பெரிய முதலாளிகளின் கம்பெனியிடம் கொடுத்து ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள வேண்டும். பின்னர் அந்த கம்பெனி சொல்வதையே விவசாயம் செய்திட வேண்டும். அந்தக் கம்பெனியே ஒப்பந்த விவசாயத்தில் செய்த உற்பத்தியை விற்று கொடுத்திடும். இங்கு விவசாயிகள் ஒப்பந்தத்திற்கு பின்னர் விவசாயிகளாக இருக்க முடியாது. அவர்கள் தொழிலாளர்களாக மாற்றப்படுவர். கம்பெனிகள் உணவு உற்பத்தியை நிறுத்தக் கூறிவிட்டு ஏற்றுமதியை நோக்கமாகக் கொண்ட பண்பயிர்கள் (கரும்பு, பருத்தி) மற்றும் ஆடம்பரப்பயிர்கள் (தேக்கு, காட்டு ஆமணக்கு) போன்றவற்றை விதைக்க உத்தரவிடும். இதுவே ஒப்பந்த விவசாயமாகும். இந்த ஒப்பந்த விவசாயத்திற்கான கருவிகள், நிலங்கள் உரங்கள் பூச்சிக்கொல்லிகள், விதைகள் ஆகிய அனைத்தையும் எந்தவிதமான வரிகள் அனுமதியின்றி மண்டலங்கள் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

1.3 பொருளாதார மண்டலச் சட்டமும் கொள்கையும்

கடந்த ஜூன் 2005 ல் சிறப்பு பொருளாதார மண்டலச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இச்சட்டத்தை

அமல்படுத்துவதற்கான விதிகள் கடந்த பிப்ரவரி 2006ல் அமல்படுத்தப்பட்டன. ஆனால் தமிழக அரசைப்பொறுத்தவரை அதன் கொள்கையானது 2003லேயே முடிவு செய்யப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது.

சிறப்பு பொருளாதார மண்டலச் சட்டத்தின்படி 1000 ஏக்கருக்கு குறையாமல் கம்பெனிகளுக்கு (அது இந்தியாவின் பெரிய முதலாளியாகவோ அல்லது வெளிநாட்டு கம்பெனியாகவோ இருக்கலாம்) அளிக்கப்பட வேண்டும். இச்சிறப்பு பொருளாதார மண்டலத்தின் கொள்கையானது இம்மண்டலங்கள் அந்நியப்பிரதேசங்களாக (Foreign Territory) கருதப்பட வேண்டும் என்று முரசறைந்து அறிவிக்கிறது. ஏற்றுமதி இறக்குமதி குறித்த எந்த சட்டங்களிலிருந்தும் விதிகளிலிருந்தும் இம்மண்டலங்களுக்கு விதி விலக்குகள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. அதுமட்டுமின்றி நாட்டிலுள்ள சுதந்திரவர்த்தகத்திற்கு தடையாக உள்ள எந்த சட்டங்களும், தொழிலாளர் சட்டங்களும், சுற்றுசூழல் மற்றும் சிவில் உரிமைகளும் இங்கு பொருந்தாது.

தமிழகத்தில் திருபெரும்பூரில் நோக்கியா (Nokia) செல் கம்பெனிக்கு ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. வெவ்வேறு கம்பெனிகளுக்கு ஒசூரிலும் (3600 ஏக்கர்) சென்னையிலும் (எண்ணூரில் 1600 ஏக்கர்) கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இதனைத் தொடர்ந்து கோவை, திருச்சி, மதுரை, தஞ்சை, நாகையிலும் சிறப்பு பொருளாதார மண்டலங்கள் அமைக்கப்பட்ட திட்டமிடப்பட்டுள்ளன. திருநெல்வேலியிலுள்ள நாங்குனேரியில் செஸ் அமைக்கப்பட முன்னரே அனுமதி அளிக்கப்பட்டுள்ளது. ஏற்கனவே சென்னை- தாம்பரத்தில் மெப்ஸ் (MEPS) என்ற பெயரில் ஏற்றுமதி பொருளுற்பத்தி மண்டலமும், மஹிந்திரா சிட்டி ஆகிய சிறப்பு பொருளாதார மண்டலமும் உள்ளன.

● சிறப்பு பொருளாதார மண்டல சலுகைகளின் பட்டியல்

- 100 ரூ அந்நியமூலதன அனுமதி
- கீழ்க்கண்ட எல்லாவிதமான மூலதனப் பொருட்கள்/சரக்குகளுக்கான ஏற்றுமதி இறக்குமதி மற்றும் விற்பனைக்கு வரி இல்லை.
- கட்டுமான வசதிகள்
சிறப்பு பொருளாதார மண்டலத்தை இயக்கு-வதற்கோ பராமரிப்பதற்கோ மேம்படுத்துவதற்கான எல்லாவிதமான கட்டுமான வசதிகளையும் அரசே இலவசமாக செய்து கொடுக்க வேண்டும்.
- துறைமுக வசதிகள்
- அனைத்தையும் அரசே இலவசமாக செய்து தர வேண்டும்.

- மாநில மற்றும் உள்ளூர் வரிகள் விலக்கு
- ஸ்டாம்பு வரி
 - சுங்கவரி மற்றும் தீர்வைகள்
 - ஊராட்சிகள் விதிக்கும் பொருட்கள் மீதான வரிகள் உள்ளூரில் சரக்குகளை விற்பனை அதற்கு விதிக்கப்படும் விற்பனை வரிகள் வாங்கினால் போடப்படும் வரிகள் ஆகிய அனைத்திற்கும் விதிவிலக்கு.
 - மின்சாரக் கட்டணமில்லை. மின்சாரத்தை மண்டலத்திற்குள்ளேயே தயாரித்து விற்கவும் விநியோகம் செய்யவும் உரிமை.
 - சுற்றியுள்ள கிராமங்கள் தண்ணீர், அதற்கான மின்சாரம் மற்ற சேவைகள் ஆகியவையும்.
- எல்லா அனுமதியையும் பெறுவதற்கு ஒரு சாரள முறை (Single Window Clearance).
- தமக்கு தேவையான சரக்குகளை ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்து கொள்ளுவதற்கு எந்தவித சுங்கவரியும் வரிகளும் தீர்வையும் கிடையாது.
- சிறப்பு பொருளாதாரமண்டலத்திற்கு உள்ள பொருட்களை நீக்கிடவும், புதியதாக சேர்த்திடவும் உரிமை.
- யாருக்கும் உப ஒப்பந்தபணி கொடுக்க (Sub Contract சப் காண்டிராக்ட்) கொடுக்கலாம்.

இவற்றால் நமது ஊராட்சிக்குப்பட்ட வளங்கள் என்னவாகும் ?

- பொது நீர்நிலைகள், நீர் ஆதாரங்கள் அழிக்கப்படும். ஆவை பெருந் தொழிற் திட்டங்களில் பயன்பாட்டிற்கு அளிக்கப்படும். ஹிதனால் மக்களின் பயன்பாட்டிற்கு கூட தண்ணீரின்றிப் போகும் சூழல் ஏற்படும். ஏன் குடிப்பதற்குக் கூட நீரின்றி அலையும் நிலை உண்டாகும்.
- கிராமப் பொது நிலங்களும், விவசாய நிலங்களும் அழியும் சூழல் உருவாகிக் கொண்டேயிருக்கின்றது. இது மேலும் அதிகரித்து, பொதுப் பயன்பாட்டிற்கு நியமின்றி, அனைத்து பெருத் தொழிற் திட்டங்களுக்கு தாரைல வார்க்கப்படும். ஹிதனால் விவசாயம் அழிந்து உணவு உற்பத்தி குறைந்து, கிராமப்புறங்களில் வேலைவாய்ப்பு குறைந்து மக்கள் வெளியேறும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுவர்.

இந்தச் சூழலில் ஊராட்சி அரசாங்கப் பிரதிநிகளாகிய நாம் நமது ஊராட்சிகளில் வரப்படும் அழிவுப்பூர்வமான வளர்ச்சி திட்டங்களை எதிர்த்து என்ன செய்யப்போகின்றோம் ?

2. ஊராட்சிப் பொது மூலாதாரங்களைப் பாதுகாக்கத் தேவையான சட்டமாற்றங்கள்:

அரசியல் சாசனச் சட்டம் மற்றும் தமிழ்நாடு ஊராட்சி சட்டம், விதிமுறைகள் மற்றும் அறிவிப்புகளின் படி சுற்றுச்சூழலைப் பாதுகாக்கவும், அழிவுப்பூர்வமான வளர்ச்சியைத் தடுக்கும் கடமையும், பொறுப்பு மிக்க ஊராட்சி பிரதிநிதிகளுக்கு உண்டு என்பது நாம் அறிந்ததே. எனினும், கீழ்க்கண்ட சட்டத்திருத்தங்கள் ஊராட்சி அரசாங்கத்தின் பொது மூலாதாரங்களைப் பாதுகாக்கவும், அழிவுகரமான வளர்ச்சியைத் தடுக்கவும் பரிந்துரைக்கப்படுகின்றன.

நீர்நிலைகள், நீர் ஆதாரங்கள் கிராம ஊராட்சியைச் சார்ந்திருத்தல்:

- பொதுவான நீர் ஊற்றுக்கள், தண்ணீர்சால்கள், குளங்கள், கிணறுகள், நிலைக் குழாய்கள் ஆகியவை கிராம ஊராட்சியைச் சார்ந்திருந்தால் தான் பொது நீர் ஆதாரங்களைப் பராமரிக்கவும், அவற்றை சீராக பயன்படுத்துவதற்கான செயல்பாடுகளைச் செய்யவும் கிராம ஊராட்சிகளால் இயலும். எனவே, இத்தகைய நீர் ஆதாரங்கள் கிராம ஊராட்சியைச் சார்ந்திருக்கும் என்ற சட்டப்பூர்வமான அறிவிப்பு தொன்று தொட்டே இருந்து வந்திருக்கிறது. 1994ம் ஆண்டைய தமிழ்நாடு ஊராட்சிகள் சட்டத்தின் கீழ் அரசு இயற்றிய விதிகளிலும் (அரசு ஆணை எண் 158 (சி4) ஊரக வளர்ச்சித் துறை நாள் 02.08.1999.) இத்தகைய பொறுப்பு முந்தைய கிராம ஊராட்சிகள் சட்டத்தில் இருந்த சட்டப்பிரிவு (1950ம் வருடத்திய சென்னை கிராம ஊராட்சிகள் சட்டம் பிரிவு 77, 1958ம் வருடத்திய தமிழ்நாடு ஊராட்சிகள் சட்டம் பிரிவு 84) 1994ம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட சட்டத்தில் இல்லை. இந்த விடுதல் (Omission) ஒரு பெருங்குறையாகும். கிராம ஊராட்சிகள் இந்த பொது நீர் ஆதாரங்களின் மீது உரிமை கொண்டாட முடியாத நிலை ஏற்படலாம். 1994ம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட கேரளா, கர்நாடகா, ஆந்திரா ஆகிய மாநிலங்களின் ஊராட்சி சட்டங்களில், 1958ம் வருடத்திய தமிழ்நாடு ஊராட்சிகள் சட்டப் பிரிவு 84 போன்ற பிரிவுகள் உள்ளன. அனைத்து பொது நீர் வள ஆதாரங்களையும் கிராம ஊராட்சிகளிடம் ஒப்படைப்பதற்கான சட்டப் பிரிவு தமிழ்நாடு ஊராட்சிகள் சட்டத்தில் சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

கிராமப் பொது நிலங்கள் / புறம்போக்குகள்

- ஊராட்சிகளுக்கு உட்பட்ட, ஊராட்சிகளுக்கு சொந்தமான புறம்போக்கு நிலங்கள், அது எந்த வகை புறம்போக்கு, எதற்கு பயனுள்ளது அப்படி பயன்படவில்லையெனில் கிராம சபையின் ஒப்புதலோடு ஊராட்சிகள் தீர்மானிக்கும் தேவைகளுக்காக அவை பயன்படுத்திக் கொள்ள சட்டத்திருத்தம் கொண்டு

வரப்பட வேண்டும். ஊராட்சிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட புறம்போக்குகளைப் பொறுத்தவரையில், அனைத்து ஆவணங்களையும் சரி பார்த்த பிறகு ஆக்கிரமிப்பு இருந்தால் ஊராட்சியின் தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் அகற்றுவதற்கு வருவாய் துறை அலுவலர்களும் போலீஸ் அதிகாரிகளும் ஊராட்சியின் அறிவுரையின் பேரில் செயல்படுவதற்கான வழிவகை ஊராட்சிகள் சட்டத்தில் சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

- கிராமப் பொது நிலங்கள் மற்றும் பொது வளங்கள், நீர் நிலைகள் உபயோகத்தினைப் பொறுத்தமட்டில் முடிவெடுத்தல் மற்றும் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம் கிராம ஊராட்சிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும். இந்த வளங்களில் எதுவும் மாநில அரசுத் துறைகளிடம் இருத்தல் கூடாது. பொது வளங்கள் மற்றும் பொது நிலங்கள் உபயோகம் குறித்து உரிமம் வழங்கும் முறை ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என பரிந்துரைக்கப்படுகிறது. அதுவரை மாநில அரசுத் துறைகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள புறம்போக்குகள் மற்றும் பிற தனியார் நோக்கங்களுக்காக ஆக்கிரமிப்பு செய்யப்பட்ட நிலங்களைப் பொறுத்த வரையில் ஊராட்சிகளின் தீர்மானம் மாவட்ட வருவாய் அதிகாரிகளுக்கு உடனடி நடவடிக்கை எடுப்பதற்காக அறிவிக்கையாக கொள்ளும்படி சட்டத் திருத்தம் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

- ஊராட்சிகளின் சொத்துக்களைப் பாதுகாக்கவும், ஊராட்சிகள் தங்களின் சட்டப்படியான கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கும் காவல்துறை உதவியாக இருப்பதற்கான புதிய சட்டப்பிரிவு சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

“ஊராட்சிகளுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள, அவற்றை சேர்ந்திருக்கின்ற பல புறம்போக்கு நிலங்களும் சொத்துக்களும் ஆக்கிரமிப்பு செய்யப்பட்டுள்ளன. இந்த ஆக்கிரமிப்பை அகற்ற இயலாத நிலையில் ஊராட்சித் தலைவர்கள் உள்ளனர். ஊராட்சியைச் சார்ந்திருக்கின்ற சொத்துக்களுக்கு பிறர் குந்தகம் விளைவிக்கும் போது அதைப் பற்றி புகார் கொடுத்தாலும் பல்வேறு சூழ்நிலையில் காவல்துறை உரிய நடவடிக்கை எடுப்பதில்லை என்ற நிலையை பல ஊராட்சித் தலைவர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக பெண்களும், தாழ்த்தப்பட்ட இன மக்களும் ஊராட்சித் தலைவர்களாக, அங்கத்தினர்களாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிலையில் அவர்கள் தங்கள் பணியினை செய்வதற்கும் சட்டப்படியான கடமையாற்றுவதற்கும் போதுமான பாதுகாப்பு இல்லை. அத்தகைய பாதுகாப்பு கொடுப்பதை காவல் துறையின் கடமையாக்கி 1994ம் வருடத்திய கேரளா மற்றும் ஆந்திர ஊராட்சிகள் சட்டங்களில் உள்ளது போன்ற (Section 252 of the Kerala Panchayat

Act 1994 & Sec. 139 of A. P. Panchayat Act). ஒரு பிரிவை தமிழ்நாடுகள் ஊராட்சிகள் சட்டத்தில் சேர்க்கலாம்.”

- ஒவ்வொரு கிராம ஊராட்சியும் கிராம வரைப்படம் மற்றும் கிராம பொது வளங்கள் போன்றவை குறித்த விவரங்களைப் பராமரித்து வருவதற்கு தேவையான அனைத்தும் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும். கிராம வரைப்படங்களை மறுவகைப்படுத்தல், நில உபயோக மேலாண்மை, பொதுச் சொத்து வளங்களில் மேற்கொள்ளப்படும் மாற்றங்கள் குறித்த அனைத்து முடிவுகளும் கிராம சபையின் ஒப்புதலுக்குப் பிறகு ஊராட்சியால் மேற்கொள்ளும்படிக்கு அதிகாரங்கள் ஊராட்சிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும். இதற்கு மாவட்ட ஊராட்சி ஒப்புதலும் பெறப்பட வேண்டும். இது சம்பந்தமான பரிந்துரைகளுக்கு மாவட்ட ஊராட்சி ஒரு வல்லுனர் குழுவை நியமிக்கலாம்.

- மாவட்ட ஊராட்சிகள் இதனை மாநில சட்டமன்றத்திற்கு விவாதத்திற்காகவும், இறுதி முடிவிற்காகவும் அனுப்ப வேண்டும். இத்தகைய முடிவுகள் நிலங்கள் கையகப்படுத்தல் அல்லது பொது மற்றும் தனியார் தொழில் திட்டங்கள், கட்டுமான திட்டங்கள் ஆகிய நோக்கங்களுக்காக நிலங்கள் விற்பனை செய்தல் ஆகியவற்றையும் உள்ளடக்க வேண்டும். ஏனெனில் பெரும்பாலான திட்டங்கள் மக்களைப் பாதிக்கும் வண்ணம் அமைவதோடு அவற்றில் ஊராட்சிகளுக்கு எந்தவித அதிகாரமும் இல்லாமல் உள்ளது. எனவே இத்தகைய அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட வேண்டியது அவசியம்.

- தமிழகத்தில் நிலச் சீர்திருத்த அமலாக்கம் மிகவும் பலவீனமான நிலையிலேயே உள்ளது. பல்லாயிரக் கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் வசதி படைத்தோர் வசமும், கோவில் நிலங்களாகவும் உள்ளன. இந்நிலை மாறி ஏழை மக்கள் அனைவருக்கும் அவர்களது நிலத்தின் மீதான உரிமையை நிலை நிறுத்த நிலச் சீர்திருத்தம் கடுமையாக அமல்படுத்தப்பட வேண்டும். இதன் அமலாக்கம் ஊராட்சிகளின் மூலமாக நிறைவேற்றப்படுவதற்கான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். இதற்கு சம்பந்தப்பட்ட துறைகளில் உடனடியாக மாற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். நிலச் சீர்திருத்தம், நில உச்ச வரம்பு தலைப்பின் கீழ் ஊராட்சிகள் உபரி நிலங்களைக் கண்டறிந்து அவற்றை கிராம சபையின் ஒப்புதலுடன் நில மற்ற விவசாயிகளுக்கு வழங்குவதற்கு அதிகாரமளிக்கப்பட வேண்டும். மேலும் பஞ்சமி நிலங்கள் மீட்கப்பட்டு, அவை ஊராட்சிகள் மூலம் தாழ்த்தப்பட்ட /

பழங்குடியின மக்களுக்கு அளிக்கப்பட வகை செய்யப்பட வேண்டும்.

- தமிழகத்தில் 50 சதவீதத்திற்கும் மேற்பட்ட விவசாய நிலங்கள் மழை பெறுகின்றன. ஆயினும் அதிக அளவில் இந்நிலங்கள் விவசாயமல்லாத தொழிலுக்கு பயன்படுத்தப்படுவது அதிகரித்து வருகின்றது. இந்நிலையில் தமிழகத்தின் மிக முக்கிய தேவை நிலைத்த, இயற்கைக்கு உகந்த பயிர் முறையைக் கொண்டு வர பெருமளவில் நில மேம்பாட்டு திட்டங்களை ஏற்படுத்த வேண்டியதே. அதற்கு முக்கியமாக, கடந்த ஆண்டுகளில் மத்திய, மாநில அரசுகளால் செயல்படுத்தப்பட்ட நீர்வடிப்பகுதி மேம்பாட்டு முறைகளின் செயலாக்கம் எந்த அளவிற்கு பலவீனமான நிலையில் உள்ளது என்பதை ஆய்வு செய்ய வேண்டியது அவசியம். இதுவரை இத்திட்டங்களுக்காக மத்திய அரசு, 1995-96 முதல் 1999-2000 வரை 526.60 கோடி செலவிட்டுள்ளது. இத்திட்டங்களின் நோக்கம் நிலத்தடி நீரை மேம்படுத்தி நீர்வடிப்பகுதியை வளப்படுத்துவது தான். ஆனால் மறுபுறம் இதே அரசுகளே அழிவைத் தரும் தொழிற்திட்டங்கள், இறால் தொழிற்சாலைகள், மின் திட்டங்கள், துறைமுக திட்டங்கள் ஆகியவற்றை அனுமதித்து நிலத்தடி நீரும், ஆற்று கழிமுகங்களும் பாழ்படுத்தப்பட்டு வருவதை வேடிக்கைப் பார்த்து வருகின்றன.

- இந்நிலையில் அதிகம் பாதிப்படைவது உள்ளூர் மக்களே. ஆகையால் எந்த ஒரு கிராம ஊராட்சி எல்லைக்குள்ளும் எந்த தொழிற்சாலை அல்லது தொழிற்திட்டம் கொண்டு வரப்பட வேண்டுமென்றாலும் அதற்கு ஊராட்சி மன்றம் கிராம சபையின் ஒப்புதலோடு முடிவுகள் மேற்கொள்ளும். மேலும் நீர் மேலாண்மை, நீர் வடிப்பகுதி மேம்பாட்டு திட்டங்கள் ஊராட்சிகள் மூலம் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும். அதற்கான நிதி வேளாண்மைத் துறையிடமிருந்து மாற்றப்பட்டு ஊராட்சிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும்.

- கடலோர முறைமைப் பகுதி கடலோர பகுதி மேலாண்மை மற்றும் கடலோரப் பகுதி மறுவகைப்படுத்துதல் குறித்த முடிவுகள் கடலோரப் பகுதிகளில் உள்ள ஊராட்சிகளின் கிராம சபையால் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். மாவட்ட ஊராட்சியானது, கிராம ஊராட்சி மற்றும் ஊராட்சி ஒன்றியத்திடம் கலந்தாலோசித்து, அதற்கான அனுமதியைச் சம்மந்தப்பட்ட கிராமசபையின் பொதுக் கருத்தின் அடிப்படையிலேயே அளிக்க வேண்டும்.

வேதனைகளைக் குவிக்கும் சாதனைகள்

தோர்தல் நெருங்கநெருங்க ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் ஆளுங்கட்சியினரும் சரி, ஆட்சியில் உள்ள மத்திய அரசும் சரிதோர்தல் வெற்றிக்குரிய ஊன்று கோல்களாக ஊடகங்களின் வாயில்களில் தங்கள் சாதனைகளைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகின்றன. கடந்த பத்தாண்டுகளில் உலக வங்கி உதவி கொண்டும், மக்கள் வரிப்பணத்தைக் கொண்டும் நெடுஞ்சாலை, நீர் மின்சாரம், அணுமின்சாரம், அனல் மின்சாரம் போன்ற பல்வேறு கட்டமைப்புத் திட்டங்கள் நிறைவேறியவண்ணம் உள்ளன.

அதற்கான நிலங்கள் ஆக்கிரமிப்பு செய்யப்பட்டுள்ளன. அதேசமயம் அதற்கான நஷ்டஈடு விவசாயிகளுக்கும், மீனவர்களுக்கும், ஆதிவாசிகளுக்கும் முறையாக வழங்கப்படவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு ஒருபுறம் உள்ள போது, நிலத்தைக் கையகப்படுத்தும் மசோதா ஒன்றும் மறுவாழ்வு மற்றும் மறுகுடியிருப்பு மசோதா ஒன்றும் அவசரம் அவசரமாக மக்களவையில் குறைவெண் வரம்பை மதியாமல், கூடிய உறுப்பினர்களைக் கொண்டு நிறைவேற்றப்பட்டது.

ஆனால் 26.2.2009-ல் மாநிலங்களவையில் இந்த இருமசோதாக்களும் நிறைவேறவில்லை. அரசியலில் இருகருவங்களாக விளங்கும் பாரதிய ஜனதாவும் இரு கம்யூனிஸ்டுகளும் ஒருங்கிணைந்து மேற்படி மசோதாக்களைத் தோற்கடித்துவிட்டன. இவ்வாறு எதிர்க்கட்சிகள் இணைந்து இம் மசோதாக்களைத் தோற்கடித்துவிட்டது மிகவும் சரி. இதற்கான காரணங்கள் என்ன?

முதலாவதாக நாடாளுமன்ற நிலைக்குழு விதித்திருந்த நிபந்தனைகள் எதையுமே ஆளுங்கட்சி பொருள் படுத்தவில்லை. இச்சட்டங்களில் உள்ள பல முரண் பாடுகளைச் சரிசெய்யும்படி நிலைக்குழு கூறியுள்ளது. நிலங்களை கையகப்படுத்துவதற்கு முன்பு 'பொதுநல நோக்கம்' என்ற சொல்லுக்குரிய விளக்கம் கோரப் பட்டிருந்தது மட்டுமல்ல; 1894-ல் பொதுநலநோக்கம் பற்றிச் செய்யப்பட்டிருந்த வரையறையும் பின்பற்றப் படவில்லை.

நிலத்தைக் கையகப்படுத்தும் முன்பு மறு வாழ்வு வழங்கிய பின்னரே அவ்வாறு செய்ய வேண்டும். மிகவும் குறைந்த அளவு மக்களின் வாழ்விடங்கள் பாதிக்கப்பட்டந்தால் கூட சமூக விளைவு மதிப்பீடு செய்திருக்க வேண்டும். சமூக விளைவு மதிப்பீட்டில் கிராமப் பஞ்சாயத்துக் குழுக்களையும் கலந்து ஆலோசிக்க வேண்டும் என்பதாக நிலைக்குழு பரிந்துரைத்துள்ளதை எதிர்க்கட்சிகள் குறிப்பிடத் தவறவில்லை.

மேற்படி மசோதாக்கள் இவை குறித்த பழைய சட்டங்களின் புதிய திருத்தங்களில் பொருளாதார மண்டலம், அடிப்படைக் கட்டமைப்பு வசதி என்ற போர்வையில் மக்களிடமிருந்து கையகப்படுத்திய நிலம், புறம் போக்கு நத்தம் ஆகியவற்றில் சுமார் 70 சதம் தனியார் நிறுவனங்களுக்கும் அரசுப் பொதுப்பணிக்கு 30 சதம் என்றும் கம்யூனிஸ்டுகள் குற்றம்சாட்டியுள்ளன.

மேற்படி சட்டத்திருத்த மசோதாக்கள் நிறைவேற்றப் படுமானால் அடித்தள ஏழை மக்களின் வாழ்நிலை பாதிக்கப்படும் என்று பா.ஜ.கவும் கம்யூனிஸ்டுகளுடன் சேர்ந்து குரலெழுப்பியுள்ளது வரவேற்புக்குரியதே. இப்போதுள்ள நிலக் கைப்பற்றுச் சட்டப்படி பொது நலம் பற்றிய வரையறையில் பள்ளிக்கூடம், மருத்துவமனை ஆகியவற்றை அரசே கட்டுமானால் அக்கைப்பற்று பொது நலம் என்ற வரையறைக்குள் அடங்கும்.

இப்போது திருத்தத்திற்கு வரும் மசோதாவில் சாலை, சுரங்கம், அணைக்கட்டு, விமானத்தளம், சுற்றுலா விடுதி எல்லாம் பொதுநலமாகக் கோரப்படுவதை பா.ஜ.க. மற்றும் கம்யூனிஸ்டுகள் கண்டனம் தெரிவித்தன. இந்திய கம்யூனிஸ்டு தலைவர் டி.ராஜா ஒருபடி உயர்ந்து, கடைத்தேங்காயை எடுத்து வழிப்பிள்ளையாருக்கு உடைப்பதுபோல் இந்த அரசு மெல்ல மெல்ல ரியல் எஸ்டேட் வியாபாரத்தில் இறங்கியுள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கையகப்படுத்தும் 30 சதவீதம் நிலத்திற்கு அரசு நஷ்ட ஈடு / மாற்று இடம் வழங்கும் என்று நம்பப்பட்டாலும், தனியார் கைப்பற்றும் 70 சதவீதம் நிலத்திற்கு முறையாக மாற்றிடம், நஷ்ட ஈடு வழங்கப்படுவது சந்தேகமே என்று குறிப்பிட்ட அவர், இதில் உள்ள சமனற்ற நிலையைக் கருதியே, இம்மசோதாவை எதிர்ப்பதாகக் கூறினார்.

'தகவல் பெறும் மக்கள் உரிமை விழிப்புணர்வு இயக்கத்தின் தலைவர் சேகர்சிங், 75 சதவீத மக்கள் தாமாகவே முன்வந்து நிலத்தை காலிசெய்து கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்ட பின்னரே அரசு அந்நிலத்தைக் கையகப்படுத்த வேண்டும் என்று கருத்திசைந்துள்ளார்'. விவசாய நிலங்களைத் தொழில் வளர்ச்சிக்காகக் கைப்பற்றும் பிரச்சனைகளில் நாடாளுமன்ற விவாதங்கள் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். இதுபோல் எத்தனையோ பிரச்சனைகள் நாடாளுமன்ற விவாதத்துக்கு வருவதே இல்லை. அப்படிப்பட்ட சில பிரச்சனைகளில் "அயம்வாரம்" பற்றிக் கூறிய தகவல்கள் திடுக்கிடும்படியாக இருந்தன.

'உ. பி. யிலும் உத்தரகாண்டத்திலும் உள்ள நிகழ்வுகளை உரைக்கும் நீங்கள் உங்கள் ஊர்நிகழ்வுகளில் உள்ள

ஊழல்களை வெளிச்சமிட முன்வரவில்லையே என்ற ஆதங்கத்தையும் வெளிப்படுத்தினார். அவர் தகவல் பெறும் உரிமைச்சட்டத்தைப் பயன்படுத்தி இந்த “அயம்வாரம்” திட்டச் செயல்பாட்டின் ஊழல்களைப் பல ஆங்கில இதழ்களில் அம்பலப்படுத்தியுள்ளார். 'அயம்வாரம்' அதாவது 'Irrigation Agriculture Modernisation and Water bodies Restoration and Management' என்பது தமிழ்நாட்டில் மட்டும் செயல்பட்டு வரும் உலக வங்கித்திட்டம். பாசன விவசாயத்தை நவீனப்படுத்துதல் - நீர்நிலைகளை மீட்டுயிர்த்தல்-நிர்வாகம் என்று இத்திட்டத்தை மொழியாக்கம் செய்யலாம். இதற்கான உலக வங்கிக்கடன் 2547 கோடி ரூபாய். 2007லிருந்து இத்திட்டம் அமலாகியுள்ளது.

நீர்ப்பாசன விவசாயம் என்ற பெயரில் காவிரிக் கழிமுகத்தைத் தவிர்த்துவிட்டு 16 இதர நதிகளின் கழிமுகங்களில் உள்ள 63 வடிநிலங்களில் உள்ள ஏரி, குளங்களில் நீர் சேமிப்பை உயர்த்தி வேளாண்மை உற்பத்தியை உயர்த்துவதே இத்திட்டம். மாதிரிக்கு இத்திட்டம் செயல்பட்ட புதுக்கோட்டை தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் வெள்ளாறு, அம்புலியாறு, பாம்பாறு, அக்னியாறு கடலில் வடியும் வடி நிலப்பகுதிகளில் ரோஸ் அறக்கட்டளை நிகழ்த்திட ஆய்வுப்படி இத்திட்டம் வேளாண்மை உற்பத்தியை உயர்த்தாமல், உள்ள விவசாயத்தையும் பாழ்படுத்திய காரணத்தினால் இப்பகுதி விவசாயிகள் நஷ்ட ஈடு கேட்டுக் கிளர்ச்சி செய்வது வருத்தப்பட வேண்டிய நகைச் சுவையாகவும் உள்ளது.

தமிழ்நாடு பஞ்சாயத்துச் சட்டம் 5-வது பிரிவின்படி பஞ்சாயத்தின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள ஏரி, குளங்களில் குறிப்பிட்ட பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களின் ஒப்புதல் இல்லாமல் பொதுப்பணித்துறை ஏரிகளின் கரைகளில் சேதாரம் செய்துள்ளது. மக்கள் பங்கேற்பும் கண்துடைப் பாகிவிட்டது. பாசனக்கால்வாய் பயனீட்டாளர் சங்கங்களும் தூங்கி வழிகின்றன.

ஹைதராபாத்தில் உள்ள ஏ.எம்.ஆர். கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் என்ற நிறுவனத்திடம் ஒப்பந்த அடிப்படையில் ஏரி-குள மராமத்துப்பணிகள் விடப்பட்டன. நீரியல் நுட்பம் தெரியாத இந்த நிறுவனம் ஏரி குளங்களைப் பாழடித்து விட்டதாக கிராம மக்கள் கொதித்து எழுந்துள்ளனர். ஜே. சி. பி. யைப் பயன்படுத்தி வலுவாயிருந்த ஏரிக்கரை மரங்களைத்தோண்டி வேரோடு பிடுங்கிப் போட்டு அமைத்த புதுக்கரைகள் வலுவில்லாமல் உடைந்த வண்ணம் உள்ளன.

ஏரிக்கரைக்கு பலமே மரங்கள் தாம். உலக வங்கி உடன்பாட்டில், 'உயிர்ச் சூழலுக்கு ஊறு விளைவிக்கக் கூடாது' என்ற விதி இருந்தும் அது மீறப்பட்டுள்ளது. கரைகள் உடைந்து மழைநீர் ஏரியில் நிற்காமல் கடலில் கலந்து சாகுபடி நிலங்கள் பாழாகிவிட்டன.

மதகு அமைப்பிலும் ஒரு பாரம்பரியத்தொழில் நுட்பம் புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளது. ஏரிப்படுகையில் பாசன நீரை வெளியேற்றும் மதகு திறந்தாலும் முழுமையாக நீர் வெளியேறாத கசக்குட்டை உருவாக்கப்படும். அங்கு மீன்கள் எப்போதும் இருந்து குஞ்சு பொறிக்கும். இப்போது மதகு திறந்தால் ஏரியே காலி. சொட்டுநீர்கூட மிஞ்சு வதில்லை. கசம் என்ற கட்டுமானமே புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுதான் 'அயம்வாரம்' திட்ட லட்சணம்.

'குளோபலைசேஷன்' 'ஃப்ளாபலைசேஷன்' ஆகி உலக வர்த்தகமே ஆடிப் போய்த் தோன்றியுள்ள தொழில் வீழ்ச்சியில், கைகொடுக்கும் கரமாக விவசாயம் விளங்க வேண்டிய சூழ்நிலையில், இப்படியெல்லாம் ஊழல் நிரம்பிய உலக வங்கி வேளாண்மைத்திட்டங்களைச் செயல்படுத்தி வேளாண்மை உற்பத்தியையும் வீழ்த்தினால் நாடு என்ன ஆகும்?

வேறு யாரிடம் முறையிடுவது? சாதனைகளில் வேதனைகள் வரலறாகுமா?

- தினமணி, 25.04.2009

உள்ளாட்சிகளுக்கு ரூ.3 கோடி ஒதுக்கீடு

தமிழில் பெயரிடப்படும் தமிழ்த் திரைப்படங்களுக்கு கேளிக்கைவரியில் இருந்து முழுவிடக்கு அளிக்கப்பட்டு வருவதால், உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு உண்டாகும் நஷ்டத்தை சரிகட்ட நிதி ஒதுக்கி அரசு உத்தரவிட்டுள்ளது.

இதுகுறித்து ஊரக வளர்ச்சி துறை வெளியிட்ட உத்தரவில் கூறியிருப்பதாவது தமிழில் பெயரிடப்படும் திரைப்படங்களுக்கு, கேளிக்கை வரியில் இருந்து வரிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு ஏற்படும் வருமான இழப்பை சரிகட்ட 2008-09 ஆண்டுக்கு ரூ.27 கோடி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் ஊரக உள்ளாட்சிக்கு ரூ.3 கோடி ஒதுக்கப்படுகிறது. இந்த தொகையை, மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த புதுமையான திட்டங்களுக்கு ஊரக உள்ளாட்சி அமைப்புகள் பயன்படுத்தவேண்டும்.

- தினமலர், 5.4.2009

வேர்மட்ட ஜனநாயகத்தில் பெண்களின் பங்கேற்பு : ஒரு ஆய்வு

- அஜித் பால் சிங்

(விரிவுரையாளர், அரசியல் விஞ்ஞானம், அஞ்சல் வழி கல்வித் துறை, பஞ்சாபி பல்கலைக்கழகம், பாட்டியாலா)

ஒரு ஜனநாயக அரசியல் அமைப்பில், உள்ளூர் மக்கள் தங்களுடைய பிரச்சனைகளை தங்களுடைய செயல்பூர்வ பங்கேற்பின் மூலம் கையாளக்கூடிய வகையில் மத்திய திகாரக் குவிப்பு உடைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும், அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இதுவே ஜனநாயகத்தை வேர் மட்டத்திற்குக் கொண்டுவந்து என்பதாகும். ஏனெனில், மக்கள் பங்கேற்பதன் மூலமாகவே, ஒரு ஜனநாயக அரசு என்பது மேல் மட்டத்தில் மட்டும் அல்லாமல், அரசியல் அமைப்பின் அடித்தளத்திலும் நிறுவப்படுகிறது. கோடிக்கணக்கான மக்களை, அவர்களது உள்ளூர் மட்ட பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கத்தின் செயல்பாட்டில் இணைக்கிறார்கள். இவ்வாறாக, அதிகாரப் பரவல் அல்லது பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் நோக்கம் ஜனநாயகத்தை உண்மையான தாக்குவதாகும். பஞ்சாயத்து ராஜ்கோட்பாடு கிராமப்புற இந்தியாவின் பாரம்பரியத்திலும் பண்பாட்டிலும் ஆழமாக வேரூன்றியிருப்பதாகும். எனவே அது ஒரு புதிய கருத்தாக்கம் அல்ல. இந்தக் கருத்தாக்கத்தின் அறிவுப்பூர்வ அடிப்படை என்னவெனில் உள்ளூர் மட்டத்திலான திட்டமிடுதல், பயனாளிகளை அடையாளம் காணுதல், முடிவுகள் எடுத்தல், மக்களுக்கான கொள்கைகளும் திட்டங்களும் அவர்கள் விரும்புகிறபடி முறையாகச் செயல்படுத்தப்படுதல் ஆகியவற்றில் பொதுமக்களை ஈடுபடுத்துவதேயாகும். உள்ளாட்சி அமைப்புகள் இன்று ஊரக வளர்ச்சிக்கான அடிப்படை உறுதிப்பாடு கொண்டுள்ளன. இந்தியா விடுதலை அடைந்ததிலிருந்து பல்வேறு ஏற்ற இறக்கங்களுடன்தான் பஞ்சாயத்து ராஜ் என்பது ஒரு அரசாங்க அமைப்பாக உருவானது. பல்வந்த ராய் மேத்தா, அஷோக் மேத்தா, வி.பி. நாயக், பி.பி. பாடீல், ஜி.வி.ஆர். ராவ், எல்.என். சிங்வி ஆகியோர் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட குழுக்கள் உள்ளாட்சி அமைப்புகளை முழுமையாக ஆராய்ந்து, அரசமைப்பு சாசனத்தின் 73வது சட்டத்திருத்தத்திற்குத் தேவையான ஆலோசனைகளை வழங்கின.

1992ம் ஆண்டின் செய்யப்பட்ட 73வது சட்டத்திருத்தம் 1993 ஏப்ரல் 24 அன்று நடைமுறைக்கு வந்தது. அது வரையில் ஒரு புதிரான, மழுப்பலான கருத்தாக்கமாகவே இருந்து வந்த பஞ்சாயத்து ராஜ்கோட்பாடு, அதன் பின் தன் பங்களிப்பு, தனது வடிவம், தனது செயல்பாடு ஆகியவற்றில் பல தலைகீழ் மாற்றங்களைக் கண்டது. 73வது சட்டத்திருத்தம் நிறைவேற்றப்பட்டதைத்

தொடர்ந்து, இந்திய பாணி ஊரக சுயாட்சி அமைப்புகளாக பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகள் பரிணமிக்கிற முக்கியமான காலகட்டத்தில் இந்தியா இருக்கிறது. திட்டமிடுதல், முடிவெடுத்தல், செயல்படுத்துதல், பயனளித்தல் ஆகியவற்றில் மக்கள் பங்கேற்பு என்பதை இது லட்சியமாகக் கொண்டிருக்கிறது.

1: முக்கிய வளர்ச்சிப்போக்கு

உலகளாவிய வளர்ச்சி தொடர்பான விவாதங்களில் இன்று பாலின சமத்துவம், பாலின சமப்பங்கு ஆகிய இரண்டும் முக்கியத்துவம் பெற்று வருகின்றன. சமூக

1992ம் ஆண்டின் செய்யப்பட்ட 73வது சட்டத்திருத்தம் 1993 ஏப்ரல் 24 அன்று நடைமுறைக்கு வந்தது. அது வரையில் ஒரு புதிரான, மழுப்பலான கருத்தாக்கமாகவே இருந்து வந்த பஞ்சாயத்து ராஜ்கோட்பாடு, அதன் பின் தன் பங்களிப்பு, தனது வடிவம், தனது செயல்பாடு ஆகியவற்றில் பல தலைகீழ் மாற்றங்களைக் கண்டது.

விஞ்ஞானிகளும் முன்னேற்றத்திற்காக உழைப்பவர்களும் தங்களது ஆராய்ச்சித் திட்டங்களிலும் மேம்பாட்டுத் திட்டங்களிலும் இந்த இரண்டிற்கும் அழுத்தம் கொடுக்கிறார்கள். “ஜனநாயகம் என்பது முன்னேற்றத்தின் இலக்கு மட்டுமல்ல, முன்னேற்றத்திற்கான அடிப்படை வழிமுறையே ஜனநாயகம்தான்,” என்றார் நோபல் விருது பெற்ற பொருளாதார அறிஞர் அமர்த்தியாசென். ஜனநாயகத்தை வலுப்படுத்தவும், பெண்கள் ஓரங்கட்டப்படுவதற்கும் சிறுமைப்படுத்தப்படுவதற்கும் ஒடுக்கப்படுவதற்கும் எதிரான போராட்டத்தில் வெற்றிபெறவும் அரசியல் நடைமுறையில் பெண்கள் பங்கேற்பது முக்கியமானதாகும். ஒரு வலிமையான சக்தியாக பெண்கள் உருவெடுப்பதுதான் தற்போதுள்ள அரசியல் போக்குகளை மாற்றும்; நாடாளுமன்றத்திலும் மாநில சட்டமன்றங்களிலும் நடக்கிற விவாதங்களின் தன்மையையும் உள்ளடக்கத்தையும் மாற்றும்; கொள்கைகளை உருவாக்குவதிலும் செயல்படுத்துவதிலும் பெண்ணியக் கண்ணோட்டத்தில் பெண்களின் பிரச்சனைகள் எடுத்துக்கொள்வதற்கு வழிவகுக்கும்.

அரசமைப்பு சாசனத்தின் பல்வேறு சட்டங்கள் (14, 15, 23, 29, 30, 42, 45 உள்ளிட்ட சட்டப்பிரிவுகள்) பெண்களுக்கு சம உரிமைகளை உறுதிப்படுத்துகின்றன என்பது உண்மைதான். இருந்த போதிலும் கூட, இந்தியப்

பெண்கள் இன்றும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். உயிர்வாழ்வது முதல் வாழ்க்கைக்கான ஆதாரங்களைப் பெறுவது வரையில் போராட வேண்டியவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். கல்வி, வேலைவாய்ப்பு போன்ற சில களங்களில் பெண்கள் கணிசமான முன்னேற்றம் கண்டிருக்கிறார்கள் என்ற போதிலும், அவர்கள் இந்திய சமுதாயத்தில் நிலவுகிற

அரசமைப்பு சாசனத்தின் பல்வேறு சட்டங்கள் (14, 15, 23, 29, 30, 42, 45 உள்ளிட்ட சட்டப்பிரிவுகள்) பெண்களுக்கு சம உரிமைகளை உறுதிப்படுத்துகின்றன என்பது உண்மைதான். இருந்த போதிலும் கூட, இந்தியப் பெண்கள் இன்றும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

ஆணாதிக்கக் கண்ணோட்டங்களின் தாக்கத்திற்கு உட்பட்டவர்களாக இருப்பது தொடரவே செய்கிறது. இன்றைய இந்தியப் பெண்ணின் சிக்கல் என்னவென்றால், அரசமைப்பு சாசனத்திலும் பல்வேறு சட்டங்களிலும் அவர்களது சம உரிமைகள் உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும் கூட, கடுமையான அசமத்துவ நிலைமைகள் நீடிக்கின்றன என்பதுதான். சொல்லப்போனால் விடுதலைப் போராட்ட காலத்திலிருந்தே, அரசியலில் முனைப்புடன் ஈடுபடுமாறு பெண்களுக்கு ஊக்கம் அளிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. ஆனால், பெண்களின் கல்வியறிவும் அரசியல் விழிப்புணர்வும் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு அதிகரித்துள்ளன என்ற போதிலும், ஊழல்கறை படிந்த அரசியல் சூழலில், அரசியல் என்பது கிரிமினல் மயமாக்கப்பட்டுள்ள நிலையில், குறுகிய அரசியல் ஆதாய நோக்கங்கள் நிறைந்துள்ள பின்னணியில் பெண்கள் அரசியலில் பங்கேற்கிற அளவு, பாதகமான முறையில் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நிலையில் இந்த அரசமைப்புச் சட்ட ஏற்பாடு (73வது சட்டத்திருத்தம்) சமூகநீதியுடன் கூடிய மேம்பாடு என்பதற்கான ஒரு வாய்ப்பை உருவாக்கியுள்ளது. புதிய பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் இலக்கே அதுதான். மேம்பாட்டு நடைமுறைகளில் பெண்களும் கூட்டாளிகளாக இல்லாத ஒரு நாடு உண்மையான முன்னேற்றத்தைக் காண முடியாது. தேசத்தின் அரசியல் விவாதங்களில் எப்போது பெண்கள் முனைப்போடும் முழுமையாகவும் ஈடுபடுகிறார்களோ அப்போதுதான் தேசம் முழுமையான, சமநிலை வளர்ச்சியைக் காண முடியும், ஒரு நியாயமான சமுதாயத்தை நிலைநாட்ட முடியும் என்று நம்பினார் மகாத்மா காந்தி. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பு தொடர்பாக அமைக்கப்பட்ட பல்வந்த ராய் மேத்தா குழு தனது அறிக்கையில், கிராமப்புற பெண்கள் முன்னேற்றத்தின் ஆதாயங்களை அனுபவிப்பவர்களாக

மட்டும் இருந்தால் போதாது, அதற்குப் பங்களிப்பதிலும் சமமான கூட்டாளிகளாக ஆக்கப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியுள்ளது.

1921ம் ஆண்டின் உலக உழைக்கும் பெண்கள் தினத்தில், லெனின் முன்வைத்த இந்தச் சமூக உண்மையை அங்கீகரித்த முதல் நாடு அநேகமாக இந்தியாவாகத்தான் இருக்கும். தலைமைப் பொறுப்புகளுக்கும் அதன் மூலம் அரசியலுக்கும் பெண்களை ஈர்ப்பதில் திட்டவாட்டமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்ட நாடு இந்தியா. இதற்காக, அரசாங்க அமைப்பின் மூன்றாவது அடுக்கு என்று சொல்லக்கூடிய உள்ளாட்சிகளில் பெண்களுக்கு மூன்றில் ஒரு பங்கு இட ஒதுக்கீடு வழங்கிய நாடு இது. மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உள்ளாட்சி அமைப்புகளிலும், அவற்றின் தலைவர் பொறுப்புகளிலும் பெண்களுக்கு மூன்றில் ஒரு பங்கு இட ஒதுக்கீடு வழங்க வழி வகுத்த சட்டத்திருத்தமானது, இந்திய அரசியல் - சமுதாய வாழ்க்கையில் பெரும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தும் என்பது உறுதி.

அரசமைப்பு சாசனத்தில் 1992ம் ஆண்டு சட்டத்தின் (எழுபத்து மூன்றாவது சட்டத்திருத்தம்) 243 ல் (3) பிரிவு இவ்வாறு சொல்கிறது:

“ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் உள்ள பஞ்சாயத்துகளின் தலைவர் பதவிகளுக்கான மொத்த இடங்களில் (எஸ்சி/எஸ்டி சமூகங்களைச் சேர்ந்த பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களின் எண்ணிக்கை உள்பட) மூன்றில் ஒரு பங்கிற்குக் குறையாத இடங்கள் பெண்களுக்கு என ஒதுக்கப்பட வேண்டும்; மேலும், ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் இந்த சட்டப்பிரிவின் கீழ் ஒதுக்கப்படும் தலைவர் பதவி இடங்கள் சுழற்சி முறையில் வேறு வேறு பஞ்சாயத்துகளுக்கு மாற்றப்பட வேண்டும்.”

இப்போது, வேர்மட்ட அரசாங்கத்தில் பெண்களுடைய பங்கு எவ்வாறு இருக்கிறது என்பது பற்றிய சில பொதுவான விவரங்களைப் பார்க்கலாம். அரசியல் செயல்பாட்டின் பல்வேறு மட்டங்களில் பெண்களின் சதவீதம் அதிகரித்திருக்கிறது என்பது தெரியவந்துள்ளது. அரசியலில் ஈடுபடும் பெண்கள் 25 வயது முதல் 45 வயது வரை உள்ளவர்களாக இருப்பது ஒரு பொதுவான போக்காக இருக்கிறது. பெண்கள் தங்களது குடும்பப் பொறுப்பின் நீட்சியாக அரசியல் ஈடுபாட்டையும் மேற்கொள்கிறார்கள் என்பதும் தெரியவந்துள்ளது. பெருந்திரள் இயக்கங்களில் பெண்கள் முனைப்புடன் பங்கேற்கிறார்கள் என்றாலும், முடிவுகள் எடுக்கும் இடங்களில் அவர்களைக் காண்பது அரிதாகவே இருக்கிறது. அவர்களது கணவன்மார்களோ, நெருங்கிய உறவினர்களாக உள்ள ஆண்களோதான் செல்வாக்கு செலுத்துகிறார்கள் என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. இந்தப் போக்கிற்குக் காரணம் நம்பிக்கையின்மைதான்.

இவ்வாறு ஆண்களைச் சார்ந்திருப்பது என்பது பெண்களுக்கு அதிகாரம் வழங்குவதில் முட்டுக் கட்டையாக இருக்கிறது.

இந்த வேர்மட்ட பரிசோதனையின் மற்றொரு ஆக்கப்பூர்வமான தாக்கம், பெண்களின் படிப்பறிவு விகிதாச்சாரம் அதிகரித்திருப்பதாகும். பஞ்சாயத்து அமைப்புகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, பல பெண்கள் தங்களுக்குப் படிப்பறிவு தேவை என்று கோரியிருக்கிறார்கள், தங்களது மகள்களுக்குக் கல்வி கிடைக்கச் செய்வதன் அவசியத்தை உணர்ந்திருக்கிறார்கள் என்று ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன. பொதுவாக பெண் பிரதிநிதிகள் குடிநீர் விநியோகம், அடிப்படை சுகாதாரம், குழந்தைகள் நலம், பொதுவிநியோக முறை, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு போன்ற பிரச்சனைகளில் அக்கறை காட்டுகிறார்கள். பாதகமான சூழல்களில் அவர்கள் பணிபுரிகிறார்கள். பெண் பிரதிநிதிகள் நேர்மையாகவும், பிரச்சனைகளை முடிவு எடுக்கும் அமைப்புகளிலும் உயர் அதிகாரிகளிடமும் எடுத்துரைப்பதில் துல்லியமாகவும் இருக்கிறார்கள் என்று கண்டறியப்பட்டுள்ளது. உள்ளாட்சி நிர்வாகத்தில் பெண்கள் புதிய ஆலோசனைகளைக் கொண்டு வருகிறார்கள். நீடித்திருக்கக்கூடிய வளர்ச்சியில் அவர்கள் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். இயற்கை வளங்களை சரியாக நிர்வகிக்க வேண்டும் என்பதற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கிறார்கள்.

வேர்மட்டத்தில் பணியாற்றும் பெண்கள், முன்னேற்றத்திற்கு முக்கியமாகத் தேவைப்படுவது சாதிமத நல்லிணக்கமே என்றும் நம்புகிறார்கள், அந்த நோக்கத்திற்காகப் பாடுபடுகிறார்கள். மற்றொரு நம்பிக்கையளிக்கும் அம்சம், அவர்கள் ஊழலில் ஈடுபடுவதில்லை. இந்த அமைப்பின் கீழ் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பெண் பிரதிநிதிகள் பல உள்ளூர்ப் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதிலும், கிராம சமுதாயத்தின் நல்வாழ்வுக்கான வசதிகளை உருவாக்குவதிலும் தங்களது தலைமைப் பாங்கை நிரூபித்துக்காட்டியிருக்கிறார்கள்.

ஊரகப் பகுதிகளில் மாற்றங்களைக் கொண்டுவருவதில் பெண்கள் சக்கரத்தின் அச்சு போல் செயல்படுகிறார்கள் என்ற கருத்து உருவாகியுள்ளது. பஞ்சாயத்துகளில் பெண்களின் பங்கேற்பு, முடிவுகள் எடுப்பதில் பெண்களின் பங்கேற்புக்கான வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது. பொருளாதார மேம்பாடு, புதிய தொழில்நுட்பங்களை ஏற்றுக்கொள்வது ஆகியவற்றில் பெண்களின் வாழ்க்கை முறையை மாற்றுவதில் பெண்களின் இந்தப் பங்கேற்பு மிக வலிமையானதொரு கருவியாகப் பயன்படுகிறது. உள்ளாட்சி அமைப்புகளில் உறுப்பினர்களாகவும் தலைவர்களாகவும் பெண்கள் நுழைந்திருப்பது, முடிவுகள் எடுப்பதிலும் அவற்றைச் செயல்படுத்துவதிலும்

அவர்களைப் பெருமளவுக்கு ஈடுபடுத்தியுள்ளது. பெண்கள் தங்களுடைய கணவன்மார்கள், தந்தைமார்கள், சகோதரர்கள், இதர உறவுக்கார ஆண்கள் ஆகியோரால் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டு வந்திருந்தாலும் சரி, அவர்களது டம்மிகளாகப் பதவிகளில் இருந்தாலும் சரி - ஒரு விஷயம் நிச்சயமானது: அதே ஆண்களால் போடப்பட்ட கெடுபிடியான வேலிகளை அந்தப் பெண்கள் தாண்டியிருக்கிறார்கள்.

2: பெண்கள் பங்கேற்பின் தரத்தை உயர்த்துவதில் உள்ள பிரச்சனைகள்

இட ஒதுக்கீடு சட்டம் வருவதற்கு முன் பஞ்சாயத்து அமைப்புகளில் பங்கேற்ற பெண்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவு. 4 முதல் 5 சதவீதம் வரைதான் இருந்தது. இப்போது உள்ளாட்சிகளில் பங்கேற்போரில் 33 சதவீதத்தினர் பெண்கள். பொதுவாக, இவ்வாறு உள்ளூர் மட்டத்தில் பங்கேற்பது என்பதை இரண்டு கோணங்களில் காணலாம் ஒன்று தரம், இரண்டு அளவு. தரம் சார்ந்த பங்கேற்பைப் பொறுத்தவரையில் மூன்று வகைகள் உள்ளன ஒன்று செயலற்ற பங்கேற்பு, இரண்டு செயல்முனைப்புப் பங்கேற்பு, மூன்று முடிவெடுக்கும் பங்கேற்பு.

பெண்பிரதிநிதிகளைப் பொறுத்தவரையில் இந்தத் தரம் சார்ந்த பங்கேற்பு என்ற அம்சம் பற்றாக்குறையாகவே உள்ளது. பெண்களின் பங்கேற்பதற்கான சட்டப்பூர்வ ஏற்பாடு ஒரு அவசியமான நடவடிக்கைதான். அதே நேரத்தில், அந்த நடவடிக்கையோடு சேர்த்து ஊரகப் பகுதிகளில் பெண்கள் மேலே வருவதற்கான வீரியமிக்க நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். பெண்களின் இன்றைய சமூக பொருளாதார நிலையில், சமுதாயத்திலும் அரசியலிலும் பெண்கள் பங்கேற்பு என்பதை நனவாக்கிட மிகப்பெரும் முயற்சிகளை மேற்கொள்ளப்பட்டாக வேண்டும்.

இட ஒதுக்கீடு இருந்தாலும் கூட, உள்ளாட்சிகளில் பெண்களின் செயல்முனைப்பு மிக்க பங்கேற்பு என்பது தோல்வியையே சந்தித்துள்ளது. அதற்குக் காரணம் உள்ளூர் அதிகாரத் தரகர்கள் பெண்களின் அதிகாரத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவதும், தில்லுமுல்லுகளில் ஈடுபடுவதுமேயாகும். பெண்கள் தங்களது உரிமைகள், நடைமுறைகள், தங்களது ஆற்றல்கள், பொறுப்புகள் குறித்த அறியாமையில் இருப்பது, உள்ளாட்சிகளில் ஆண்களிலிருந்து அவர்களை வெகுதூரம் தள்ளிவைத்திருக்கிறது. உள்ளாட்சிகளில் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட இடங்களை அதிகரிப்பதால் மட்டும் பெண்களின் பங்கேற்பு அதிகரித்துவிடுமா என்பது சந்தேகமே. கட்டமைப்பிலேயே மாற்றம் கொண்டுவராமல், பெண்களுக்குக் கற்றுத்தருவதற்கான அக்கறையுள்ள

முயற்சிகளை மேற்கொள்ளாமல், ஊரகப் பகுதிகளில் தற்போது இருக்கும் அதிகார நிலையை சமப்படுத்தாமல் பெரிதாக எதுவும் சாதித்துவிட முடியாது. பெண் பிரதிநிதிகள் பெருமளவுக்குத் தடைக்கற்களை (குறிப்பாக குடும்பத் தடைகளையும், சமுதாயத் தடைகளையும்) எதிர்கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். அதனால் அவர்கள் செயல்முனைப்புடன் பங்கேற்பது தடுக்கப்படுகிறது. ஆண்கள் அதிகமாக ஆதிக்கம் செலுத்தும் சபைகளில் தங்களால் பேச முடியாது எனக் கருதுகிறார்கள். போதிய தைரியத்தையும் பலத்தையும் வரவழைத்துக் கொண்டு பேசுகிற பெண்களின் கருத்துக்கள் காதுகொடுத்துக் கேட்கப்படுவதுமில்லை, மதிக்கப்படுவதுமில்லை. சபைக் கூட்டத்திற்கான குறைந்தபட்ச எண்ணிக்கையை உறுதிப் படுத்துவதற்காகவே பெண்கள் அந்தக் கூட்டங்களுக்கு அழைக்கப்படுகிறார்கள் என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு புறமிருக்க, அரசு அதிகாரிகள் உயர்சாதிப் பெண்களின் தேவைகளைக் கவனிக்கிற அளவுக்கு, அடித்தட்டு விவசாயப் பெண்களின் தேவைகளைக் கவனிப்பதில்லை. இவ்வாறாக, உள்ளாட்சி அதிகார வர்க்கத்தினரால் பெண்களின் உரிமைகள் திட்டமிட்ட முறையில் செயலற்றதாகப்படுகின்றன.

பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளில் பங்கேற்கிற, கடமையை நிறைவேற்றுகிற பெண் பிரதிநிதிகள் பல நடைமுறைச் சிக்கல்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய ஒரு சூழலை குடும்பமும் சமூகமும் (அதிகாரிகளின் மூலமாக) அரசாங்கமும் சேர்ந்து உருவாக்கியுள்ளன. பெண் பிரதிநிதிகளிடம் சில தனிப்பட்ட பலவீனங்களும் உள்ளன:

- உள்ளாட்சிகளுக்குத் தேர்வு செய்யப்பட்ட பெண்களில் பெரும்பாலோர் எழுத்தறிவுற்றவர்களாக, மிகக் குறைவான கல்வி உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள்.
- அவர்களைக் குடும்பச் சமைகள் அளவுக்கு மேல் அழுத்துகின்றன.
- தகவல் தொடர்புத் திறமைகள் இல்லாததல்வாய்முடிகளாக இருக்கிறார்கள்.
- ஏழ்மையான சமூகப் பொருளாதாரப் பின்னணியோடு இந்த அமைப்பிற்குள் வந்திருக்கிறார்கள். தங்களது தகுதியை வளர்த்துக் கொள்ள இயலாதவர்களாக இருக்கிறார்கள்.
- ஆணாதிக்க அமைப்பு மறைமுகமாக அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துகிறது, அவர்கள் எவ்வாறு பங்கேற்க வேண்டும் என்று இயக்குகிறது.

உள்ளாட்சி நிர்வாகத்தில் பெண்களின் தரமான பங்கேற்பைப் பொறுத்தவரையில் வேறு சில வரம்புகளும் உள்ளன:

- குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஆண்களும், சாதி/சமூகப் பிரிவுகளைச் சேர்ந்த தலைவர்களும் பஞ்சாயத்து நிர்வாக விவகாரங்களில் குறுக்கிடுவது.
- உள்ளாட்சி அமைப்பின் அதிகாரிகளின் அலட்சிய அணுகுமுறை.
- வட்டார அதிகார வர்க்கத்தினர் தவறாக வழிகாட்டுவது.
- தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இதர உறுப்பினர்கள் நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் கொண்டுவருவதாகக் கூறி அச்சுறுத்துவது.
- பஞ்சாயத்து அமைப்பில் பதவிகளைக் கைப்பற்றுவதற்காக பாலின இட ஒதுக்கீட்டை உள்நோக்கத்துடன் பயன்படுத்தும் சில அரசியல் கட்சிகள் நிர்ப்பந்திப்பது.

பெண் பிரதிநிதிகள் அவர்கள் பங்கேற்கிற ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் கிராமசபை முதல் மாவட்ட கவுன்சில் வரையில் பிரச்சனைகளைச் சந்திக்கிறார்கள். உத்தரபிரதேச மாநிலத்தில் உள்ளாட்சிகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 300 பெண் பிரதிநிதிகளின் பொதுவிசாரணை ஒன்றை ஊரக விவகாரங்கள் மற்றும் உரிமைகள் மையம் (Rural Litigation And Entitlement Kendra) என்ற நிறுவனம் நடத்தியது. அந்தப் பெண்கள் பின்வரும் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தினர்:

- உள்ளாட்சிகளுக்கு அதிகாரங்களைப் பரவலாக்குவது தொடர்பாக அரசு வெளியிட்ட ஆணைகள் கேலிக்கூத்துகளாகவே உள்ளன.
- வட்டார மட்டத்திலான அலுவலர்கள் அப்பட்டமாக 'கமிஷன்' கேட்கிறார்கள்.
- கிராமவாசிகளின் கண்களுக்குப் பெண்கள் தகுதியற்றவர்களாகவே காட்சியளிக்கிறார்கள்; நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானங்கள் மூலம் பதவியை விட்டு வெளியேறக் கட்டாயப் படுத்தப்படுகிறார்கள்.
- பெண் பிரதிநிதிகளின் கணவன்மார்கள் (அநேகமாக முன்னாள் தலைவராக இருக்கும்) தேவையின்றித் தலையிடுகிறார்கள், அந்தப் பெண்களைத் தங்களது டம்மிகளாகவே நடத்துகிறார்கள்.
- ஆண் உறுப்பினர்களும் உள்ளூர் அதிகாரிகளும் மிகப் பரவலாக ஊழல்களில் ஈடுபடுகிறார்கள்.

ஆக, உள்ளார்ந்த அம்சங்களின் காரணமாகவும் புறச் சூழல்களின் காரணமாகவும் பெண் பிரதிநிதிகளின் தரமார்ந்த பங்கேற்பு என்பது பற்றாக்குறையாகவே இருக்கிறது. எனவே, வெறும் இட ஒதுக்கீடு மட்டுமே போதுமானதல்ல என்பது தெளிவு. பெண்களுக்கு அதிகாரமளித்தல் என்பது பெண்களிடம் ஒப்படைப்பதால்

மட்டும் வந்துவிடாது. ஆண், பெண் இருவருமே உண்மையான அக்கறையோடு, செயலக்கத்தோடு, திறமையோடு ஈடுபட வேண்டிய நடைமுறை இது. கிராமப்புற இந்தியாவில் இது ஒரு சவால்மிக்க பணி. ஏனென்றால் இன்றைக்கும் கூட பெண் சுயேச்சையாக எந்த முடிவும் எடுக்க முடியாதவளாகவே இருக்கிறாள். தன் கணவனுக்கு, தன் மகனுக்கே கூட, தான் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டியவளாகவே அவள் உணர்கிறாள்.

பெண்களுக்கு அதிகாரமளித்தல் என்பது பெண்களிடம் ஒப்படைப்பதால் மட்டும் வந்துவிடாது. ஆண், பெண் இருவருமே உண்மையான அக்கறையோடு, செயலக்கத்தோடு, திறமையோடு ஈடுபட வேண்டிய நடைமுறை இது.

3. அரசாங்கம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள்

அரசு தனது கடந்தகால மற்றும் இன்றைய கொள்கை நோக்கங்களுக்கு ஏற்ப, கிராமத்துப் பெண்களை அதிகாரமுள்ளவர்களாக ஆக்குவதற்காக பல திட்டங்களைத் தொடங்கியுள்ளது. ஊரகப் பெண்களுக்கு அதிகாரம் அளிக்கும் நோக்கத்துடன் 1998ம் ஆண்டில் ஒரு திட்டத்தை அரசு தொடங்கியது. 'ஸ்வாசக்தி' - ஊரக பெண்கள் மேம்பாடு மற்றும் அதிகாரமளித்தல் திட்டம் என்பது அந்தத் திட்டத்தின் பெயர். 2001ல், 'ஸ்வயம்சித்தா' என்ற ஒருங்கிணைந்த பெண்கள் மேம்பாட்டு திட்டம் என்ற திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தது. அதன் நோக்கம் விழிப்புணர்வு இயக்கம் நடத்துவதன் மூலம் பெண்களுக்கு முழுமையான அதிகாரம் கிடைக்கச் செய்வதாகும். 2002ல், கிராமப்புற பெண்களை பொருளாதார ரீதியாக வலிமையுள்ளவர்களாக ஆக்குவதற்காக 'ஸ்வாதர்' என்ற திட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் (1997-2002) கீழ், பெண்களுக்கு அதிகாரம் வழங்குதல் என்பது, வளர்ச்சியின் ஒன்பது அடிப்படை இலக்குகளில் ஒன்றாக ஆனது. இந்தியா 2001ம் ஆண்டை 'பெண்களுக்கு அதிகாரம் அளிக்கும் ஆண்டு' என அறிவித்து புதிய ஆயிரத்தாண்டை வரவேற்றது. 2005ம் ஆண்டின் 'பெண்கள் (சம பங்கேற்புக்கான அதிகாரம் அளித்தல்) சட்ட முன்வரைவில், "ஊராட்சிகள், நகராட்சிகள் போன்ற உள்ளாட்சி அமைப்புகளில் பெண்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு வழங்குவது மட்டுமே போதுமானதல்ல. மக்கள்தொகையில் அவர்களது எண்ணிக்கை அடிப்படையில் நாடாளுமன்றம் /சட்டமன்றம், நிர்வாகம், நீதித்துறை ஆகிய தேசத்தின் ஆட்சிமுறையில் அவர்களுக்கு சமமான பங்கேற்பு இருக்க வேண்டும்," என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அரசாங்கம்

மேற்கொண்ட பாராட்டத்தக்க ஒரு நடவடிக்கை என்னவென்றால், இப்போது பெண்களுக்கு தங்களது சகோதரர்களைப் போலவே சமமான சொத்துரிமை உண்டு. அண்மையில், பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் மேம்பாட்டு அமைச்சகத்தின் முயற்சியால், 2006ல் குடும்ப வன்முறை தடுப்புச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு 2006, அக்டோபர் 26 முதல் அது நடைமுறைக்கும் வந்துவிட்டது. இந்தச் சட்டம் உடல், பாலியல், வார்த்தைகள், உணர்வுகள் அல்லது பொருளாதாரம் ஆகிய அடிப்படைகளில் பெண்கள் தாக்கப்படுவது அல்லது தாக்குதலுக்கான அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாக்கப்படுவதைத் தடை செய்கிறது. வீடுகள், வேலை செய்யும் இடங்கள் இரண்டுக்குமே இந்தச் சட்டம் பொருந்தும். இந்தச் சட்டம் உள்ளாட்சி அமைப்புகளில் ஆண் உறுப்பினர்களிடமிருந்து வருகிற உடல்ரீதியான அல்லது உளவியல் ரீதியான அச்சுறுத்தல்கள், வன்முறைகளால் பாதிக்கப்படும் கிராமப்புற பெண் பிரதிநிதிகளுக்கு நிச்சயமாக உதவியாக இருக்கும்.

4. ஆலோசனைகள்

கிராமப்புற பெண்கள் பங்கேற்பின் தரத்தை உயர்த்த அவர்களுக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட வேண்டிய தேவை உள்ளது. சமநீதியும் சகோதரத்துவமும் மேலோங்கிய ஒரு சமுதாயத்தை நோக்கி இந்தியப் பெண்கள் விழிப்படைவது என்பதை, பெண்ணுக்குப் பெண் தொடர்பு கொள்வதன் மூலமாகவே நிலைநாட்ட முடியும். பெண்களுக்கிடையேயான தனிப்பட்ட உறவு என்ற ஊடகத்தின் வாயிலாக பெண்களின் சமுதாய முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியும்; இந்தியாவின் பண்பாட்டு வடிவங்கள் இதற்கு ஏற்றதாக உள்ளன. கிராமங்களில் உள்ள சகோதரிகளுடன் தொடர்பு கொண்டு அவர்களிடையே சமுதாய மாற்றத்திற்கான உணர்வையும் நம்பிக்கையையும் பெண்களால்தான் ஊட்ட முடியும். ஆகவே, பெண்களிடையே வீரியமிக்க தலைவர்கள் உருவாவது என்பது, அந்தப் பெண்களின் அணிகளிலிருந்துதான் நடைபெற வேண்டும். அவர்களுக்கான எழுத்தறிவு கல்வியறிவு திட்டங்களோடு பயிற்சிகள் அளிப்பதன் மூலமாகவே பெண்களின் தரமார்ந்த பங்கேற்பு என்பதை நிலைநாட்ட முடியும். இந்த நோக்கத்திற்காக மகளிர் மன்றங்களை செயல்படுத்தலாம். அவற்றில் பெண்கள் பல்வேறு திறமைகளைக் கற்றுக்கொள்ள முடியும், நம்பிக்கையை வளர்த்துக்கொள்ள முடியும்.

உள்ளூர் மட்டத்தில் கிராமத்திற்கும் அதிகாரவர்க்கத்தின்ருக்கும் இடையேயான தொடர்புகள் வலுப்படுத்தப்பட வேண்டும். உள்ளாட்சி அமைப்புகளில் பெண்களின் பங்கு, பெண்களின் உரிமைகள், நடைமுறைகள் ஆகியவளை தொடர்பான சிறப்பு முகாம்கள் நடத்தப்பட வேண்டும். ஊடகங்களின் மூலம் அவை பரவலாக எடுத்துச்செல்லப்பட வேண்டும். இது

பெண்களின் விழிப்புணர்வை வளர்ப்பதோடு, சமூக-பொருளாதார அமைப்பில் அவர்களது பங்கேற்பதன் தரத்தையும் மேம்படுத்தும். பெண்களுக்கு அரசியல் அதிகாரம் அளிப்பதற்கான உறுதிப்பாட்டோடு சேர்த்து, இந்தியாவின் பொருளாதாரத்தில் பெண்களின் பங்கு குறித்த புதிய கருத்தாக்கத்தையும் வலுப்படுத்த வேண்டும். கிராமப்புற பெண்களுக்கு அவர்களது உரிமைகள், பொறுப்புகள் குறித்த விழிப்புணர்வை வளர்க்கும் பொறுப்பை அரசு (பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் மேம்பாட்டு அமைச்சகம்) ஏற்க வேண்டும்.

கிராமப்புற பெண்களின் பங்கேற்புக்குத் தடையாக உள்ள ஒவ்வொரு பிரச்சனைக்கும் ஒரு தீர்வு காணப்பட வேண்டும். அத்துடன் விரிவான வேலைவாய்ப்புக் கொள்கைகளும் திட்டங்களும் இணைய வேண்டும். சில பிரச்சனைகளையும் அவற்றிற்கான தீர்வுகளையும் இங்கு காண்போம்:

• **தாழ்ந்த நிலை, தாழ்ந்த மன உறுதி:** தேவைப்படுவது மேம்படுத்துதல் கிராமங்களைச் சேர்ந்த பெரும்பாலான பெண்கள் தங்களை, குடும்பங்களிலும் உள்ளாட்சி மன்றங்களிலும் உள்ள ஆண்களை விடவும் தாழ்ந்தவர்களாகவே கருதுகிறார்கள். குடும்பம், உள்ளாட்சி அமைப்பு இரண்டிலுமே பிரிக்க முடியாத ஒரு அங்கமாக பெண்களை மாற்ற இந்த அனுகுமுறையில் மாற்றம் தேவை. அவர்கள் தங்களுடைய நம்பிக்கை அளவைத் தொடர்ச்சியாகத் தக்கவைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

• பெண் பிரதிநிதிகளுக்கு மற்றொரு முக்கியமான பிரச்சனையும் உள்ளது. எஸ்சி/எஸ்டி சமூகங்களிலிருந்து வரும் பெண் பிரதிநிதிகளுக்கு மற்ற பொதுவான பிரிவுளைச் சேர்ந்த பிரதிநிதிகளோடு இணைந்து பணியாற்றுவது கடுமையாக இருக்கலாம். இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க, அவர்களுக்கு நம்பிக்கை அளிப்பதும், பயிற்சிகளின் மூலம் உயர்சாதியினரின் மனப்போக்கில் அனுகுமுறை மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதும் அவசியமாகும். சாதி உணர்வைத் தூண்டுவோர் மீது கடும நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும்.

• **குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே ஆண்களைச் சார்ந்திருத்தல்:** தேவைப்படுவது தொடக்க காலத்திலிருந்தே தற்சார்புடன் வளரும் சூழல் -- இந்திய கிராமங்களில் பெண்கள் தந்தை, சகோதரன், மாமன், மச்சான் என்று ஆணைச் சார்ந்தே வாழ்கிறார்கள். இந்த உணர்வு திருமண வாழ்க்கையிலும் தொடர்கிறது. பள்ளிக்கூடங்களிலேயே பெண்களுக்கு சுய ஆற்றலை வளர்த்துக்கொள்ளும் பயிற்சிகளை நாம் அளிக்க வேண்டும்.

• 14 வயது வரை இலவசமாக சமச்சீரான கல்வி வழங்கும் திட்டங்கள் தீவிரமாகச் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும். பாடத்திட்டங்களில் பாலின சமத்துவம், சுயமரியாதை, துணிவு, தற்சார்பு போன்றவற்றின் மாண்புகள் இணைக்கப்பட வேண்டும். அது பெண்குழந்தைகளின்/பெண்களின் தன்னாளுமையை வளர்க்க உதவும்.

• எல்லா விதமான பொதுப் பங்கேற்புகளிலும் பெண்களுக்குக் குறுக்கே வருவது அவர்களது அடிப்படையான குடும்பப் பொறுப்புகளும், குழந்தைகளைக் கவனிக்க வேண்டியிருப்பதும் தான். குழந்தை பராமரிப்பு, இதர வீட்டுப் பொறுப்புகள் ஆகியவற்றுக்கான மாற்று ஏற்பாடுகள் செய்யப் படாவிட்டால், பொதுவாழ்வில் பெண்களின் உறுதியான பங்கேற்பு என்பது சாத்தியமல்ல.

• **பஞ்சாயத்துராஜ் அமைப்புகளுக்குத் தோந்தெடுக்கப்படும் பெண் பிரதிநிதிகள் ஆண்களுக்கு விட்டுக்கொடுத்துவிடுகிறார்கள்:** தேவைப்படுவது சுயேச்சையாக முடிவுகள் எடுக்கும் திறன் உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் பெண் பிரதிநிதிகளுக்கு, மற்றவர்களின் செல்வாக்குக்கு உட்படாமல், முடிவுகள் எடுக்கும் கலையும் நுட்பமும் கற்றுத் தரப்பட வேண்டும். பெண் பிரதிநிதிகள் தங்களுடைய தலைமைத் தகுதிகளை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் மற்ற பெண்களோடு விவாதித்து அவர்களுடைய கருத்துக்களைப் பெற வேண்டும்.

• பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் இதர நிர்வாக அமைப்புகளில் உள்ள பெண் பிரதிநிதிகள் அனைவருக்கும் தங்களுடைய சட்டப்பூர்வ ஆளுமையைச் செயல்படுத்துவது குறித்துப் பயிற்சிகள் அளிக்கப்பட வேண்டும், அவ்வாறு செயல்படுத்துவதற்கான அதிகாரங்கள் அளிக்கப்பட வேண்டும். சமூகத் தலைவர்களிடையே ஒருவருக் கொருவர் நேரடி தகவல் தொடர்புகள் ஏற்படுத்திக்கொள்வதற்கான திறமைகளை வளர்க்கப் பதற்கு சிறப்பு கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளுக்கும், மேம்பாட்டுப் பணியாளர்களுக்கும் இடையே இணைப்புகளை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் பெண்களின் பங்கேற்பை உயர்த்துவதற்கான முயற்சிகள் தேவைப்படுகின்றன.

• கிராமங்களில் நிலவும் ஆணாதிக்க அதிகாரடக்கட்டமைப்பு, உள்ளாட்சித் தலைவர்களாக (ஊராட்சித் தலைவர், ஊராட்சி ஒன்றியத் தலைவர், மாவட்ட ஊராட்சித் தலைவர்) பெண்களை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க, பெண்கள் தங்களுடைய பொறுப்புகளைத் தாங்களே ஏற்றுச் செயல்பட முன்வருமாறு வலியுறுத்த

வேண்டும். இதற்கு, கிராமப்புறங்களைச் சேர்ந்த படித்தவர்களிடையே சிறப்பு பயிற்சி முகாம்கள் நடத்தப்பட வேண்டும்.

• **ஆர்வமின்மை, ஞானமின்மை:** தேவைப்படுவது உற்சாகமும் பயிற்சியும் -- உள்ளாட்சி அமைப்புகளில் பெண்களுக்கு ஆர்வம் இல்லாததற்குக் காரணம் மத்திய அரசும் மாநில அரசுகளும் உள்ளாட்சிகளில் போதிய அக்கறை காட்டுவதில்லை என்பதுதான். மத்திய - மாநில அரசுகள் தங்களுக்குத் தாங்களே உற்சாகத்தை உருவாக்கிக்கொண்டு ஒரு இலக்கை வகுத்துக்கொள்ள வேண்டும்; அதை அடைவதற்கான அர்ப்பணிப்பையும் உறுதியையும் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

• பெண் பங்கேற்பாளர்கள் தங்களிடையே கருத்துக்களைப் பரிமாறிக்கொள்ள ஒருவருக்கொருவர் தகவல் தொடர்பு கொள்ளும் திறனைப் பெற வேண்டும். அரசியல்-நிர்வாக அமைப்புகளில் செயல்படுவது தொடர்பான முறையான பயிற்சிகள் அவர்களுக்கு அளிப்பட வேண்டும்.

• உள்ளாட்சி அமைப்புகள் தங்களுடைய அறிவிப்புகளை வட்டார மொழியிலேயே தயாரிக்க வேண்டும் என்ற ஆலோசனையும் முன்வைக்கப்படுகிறது. பெண்கள் தொடர்பான விஷயங்களையும் அவர்களுக்கான வாய்ப்புகளையும் பற்றிய தகவல்களை வெளியிடுவதன் மூலம் பத்திரிகைகள், தொலைக்காட்சிகள், வானொலி போன்ற ஊடகங்கள் பெரும்பங்காற்றிட முடியும்.

• **கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த சபைகள் இல்லாமை:** தேவைப்படுவது பெண்கள் மட்டுமே கொண்ட சபைகள் மூன்று அடுக்கு உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பெண் பிரதிநிதிகள் மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறை கூட்டம் நடத்தி, ஒருங்கிணைந்த திட்டங்களை வகுக்க வேண்டும். இந்த வழிமுறையில் அவர்கள் அதிக அளவுக்குப் பங்கேற்பார்கள், முக்கியமான பிரச்சனைகளை விவாதிப்பார்கள்.

• பெண்களுக்கு அதிகாரம் அளித்தல் என்பதற்கு சமூக மாற்றமும் தேவைப்படுகிறது. அதற்கு, பெண்களின் குழுக்களை போராட்டங்களுக்காக அணிதிரட்ட வேண்டும். அனைத்து கிராமங்களிலும் மகளிர் மன்றங்கள் அமைக்கப்பட்டு, தேசிய மகளிர் ஆணையம் மற்றும் இதர மகளிர் நல தொண்டு நிறுவனங்களின் ஆதரவைப் பெற வேண்டும்.

• **பெண் எம்எல்ஏ-க்களும் எம்பி-க்களும் ஆர்வம் காட்டுவதில்லை:** தேவைப்படுவது அவர்களையே முன்மாதிரிகளாகக் காட்டி ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தும்

முயற்சிகள் கிராமப்புற பெண் பிரதிநிதிகள் சந்திக்கும் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காண்பது தொடர்பாக, அவர்களை பெண் எம்எல்ஏ-க்களும் எம்பி-க்களும் அடிக்கடி சந்தித்துப் பேச வேண்டும். அவர்கள் சுயேச்சையாக முடிவெடுக்க ஊக்குவிக்க வேண்டும். இந்த ஜனநாயக அமைப்புகளின் நடைமுறைகள், மதிப்புகள் மற்றும் செயல்பாடுகள் குறித்து பெண் எம்எல்ஏ-க்கள், எம்பி-க்களிடையே விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்துவதில் தேசிய/மாநில அரசியல் கட்சிகள் முக்கியமான பங்காற்ற முடியும்.

அதிகாரம் அளித்தல் என்பதற்கு பன்முகப் பார்வை கொண்ட அழுத்தம் தேவைப்படுகிறது. குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தை சூழ்ந்திருக்கும் சக்திகள் எவ்வாறு செயல்படுகின்றன என்பதைப் பொறுத்தே இதன் வெற்றி இருக்கிறது. இதற்கு, வேர் மட்டத்தில் பெண்களுக்கு அதிகாரம் வழங்க ஒரு ஆரோக்கியமான சமூகச் சூழல் அவசியமாகும். அனுபவங்களிலிருந்தும், உள்ளூர் தேசிய உலக அளவிலான ஆய்வுகளிலிருந்தும் படிப்பினைகள் பெறுவது முக்கியமாகும்.

நிறைவாக, உள்ளாட்சி அமைப்புகளில் பெண்களுக்கு 33 சதவீத இட ஒதுக்கீடு என்பது ஒரு நல்ல நடவடிக்கைதான்; ஆனால் அத்துடன் பெண்களின் தரமார்ந்த பங்கேற்பை உறுதிப்படுத்தும் நடவடிக்கைகள் இணைய வேண்டும். 2001ம் ஆண்டுக்கான இந்திய பஞ்சாயத்து ராஜ் அறிக்கை இவ்வாறு கூறுகிறது: “வளமான, தூய்மையான, பொறுப்புள்ள, மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிற அரசியல் அமைப்பு பற்றிய பெண்களின் எதிர்பார்ப்புகளும் நம்பிக்கைகளும் அதிகரித்துள்ளன. பெண்களின் அதிகாரம் மற்றும் சமுதாய முன்னேற்றம் என்ற செய்தியை அவை மிகத் தெளிவாகவும் செயலூக்கத்துடனும் அறிவிக்கின்றன. அதனை அடைவதற்கு, இட ஒதுக்கீட்டுடன் கணிசமான அளவுக்கு உறுதிவாய்ந்த செயல் திட்டம் தேவை.”

செயலூக்கத்துடன் செல்வாக்கு செலுத்தவும், தலைமை ஏற்கவும் பெண் பிரதிநிதிகள் நியாயமான (சட்டப்பூர்வ) அதிகாரத்தை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும், பயன்படுத்த வேண்டும். பெண்களுக்கு அதிகாரம் அளித்தல் என்பதன் அர்த்தம், அவர்களை நமது அரசியல் அமைப்போடு ஒருங்கிணைந்து செயல்பட வைப்பதன் மூலம் முடிவுகள் எடுக்கும் நடைமுறையில் தாக்கம் செலுத்தும் திறனை அவர்களுக்கு வழங்குவதேயாகும். ஆகவே, கிராமப்புற பெண்களுக்கு அதிகாரம் வழங்குவது என்பது இட ஒதுக்கீடுகள் மூலமாக மட்டுமல்லாமல், அவர்களை அதிகாரமற்றவர்களாக்கும் காரணங்களை அவை சமூகக்காரணங்களானாலும் அரசியல் காரணங்களானாலும் உளவியல் காரணங்களானாலும் அகற்றுவதன் மூலமாகவுமே சாத்தியமாகும்.

- Main Stream

கேரள ஊராட்சிகள்

மனித உரிமை மேம்பாடு மற்றும் ஆராய்ச்சி அமைப்பு சார்பில் 5 பேர் கொண்ட ஒரு குழு கேரள மாநில ஊராட்சி அரசாங்கத் தலைவர்கள், மாவட்ட ஊராட்சி தலைவர்கள் / உறுப்பினர்களைச் சந்தித்தனர் இந்தக்குழு கேரள மாநிலம், கோட்டயம் மாவட்டத்தில் உள்ள பாலை தாலுகாவைச் சேர்ந்த 3 கிராம ஊராட்சிகளையும், கோட்டயம் மாவட்ட ஊராட்சி தலைவர், செயலாளர், ஒரு உறுப்பினரையும், எர்ணாகுளம் மாவட்ட ஊராட்சி செயலாளர், தலைவரையும் சந்தித்தனர். இந்த நிகழ்வு 2009 ஜூன் மாதம் 4,5 தேதிகளில் நடைபெற்றது.

கேரள ஊராட்சி அமைப்பு:

கேரளாவில் மொத்தமாக 1991 கிராம ஊராட்சிகள், 152 ஊராட்சி ஒன்றியங்கள், 14 மாவட்ட ஊராட்சிகள் 52 நகராட்சிகள் மற்றும் மாநகராட்சிகள் உள்ளது. கேரளாவில் 73வது மற்றும் 74வது சட்டத்திருத்தத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. கேரளாவில் ஊராட்சி அமைப்புமுறை மூன்று அடுக்கு முறையில்தான் நடைமுறையில் உள்ளது. இந்த ஊராட்சி முறையில் அடித்தட்டு மக்களை மேலாண்மை செய்வது இந்த ஊராட்சிகள் தான். கேரள மாநில உள்ளாட்சி அமைப்பின் தலைவர்கள் மக்களால் நேரடியாக தேர்வு செய்யப்படுவதில்லை. கிராம, ஒன்றிய மாவட்ட ஊராட்சிக் குழு உறுப்பினர்கள் தேர்தலில் வென்றபின் உறுப்பினர்கள் கூடி அவர்களில் ஒருவரை தலைவர்களைத் தேர்வு செய்கிறார்கள். உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் ஆயுட்காலம் ஐந்தாண்டுகள். தமிழகத்தைப் போலவே கேரள மாநிலத்திலும் ஊராட்சி அரசாங்கத் தேர்தல்களில் தலித் மற்றும் பெண்களுக்கான இடஒதுக்கீடு நடைமுறையில் உள்ளது.

ஊராட்சி நிர்வாகம்:

அனைத்து கிராம ஊராட்சியிலும் ஒரு செயலாளர் இருக்கிறார். இவர் அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்படுகிறார். காசோலைகளில் ஊராட்சித்தலைவர் மற்றும் செயலாளர் ஆகிய இருவரும் இணைந்து கையொப்பமிடுகின்றனர். ஊராட்சித் தலைவரை மீறி செயலாளர் எதுவும் செய்ய முடியாது. செயலாளர் மீது நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்றால் ஊராட்சிக் குழுவின் தீர்மானம் மூலம் அரசுக்குப் பரிந்துரை செய்யலாம். இதுபோன்றே ஒன்றிய அளவிலும் மாவட்ட அளவிலும் செயலாளர் உண்டு. ஊராட்சியில், கிராமம் சார்ந்த வருவாய்கள் மற்றும் அரசாங்க வருவாய்களை மேலாண்மை செய்வது ஊராட்சிச் செயலாளர்தான். இந்த முறையை பஞ்சாயத்து தலைவர் தான் அங்கீகரிக்க வேண்டும்.

கிராம / வார்டு சபைக் கூட்டங்கள்:

கிராம சபைக் கூட்டம் குறைந்தபட்சம் 3 மாதத்திற்கு ஒரு முறை ஆறு மாதத்திற்கு மிகாமல் கண்டிப்பாக கூட்டப்பட வேண்டும். தலைவர்தான் கிராம சபை கூட்டத்தை கூட்டுவார். துலைவர் இல்லாதபோது துணைத்தலைவர், இருவருமே இல்லாதபோது கிராம ஊராட்சி நிலைக்குழு கிராம சபையை கூட்டும் கேரள ஊராட்சிகள் சட்டத்தின்படி கிராம சபைக்கு அதிக அதிகாரங்கள் உண்டு. பயனாளிகள் பட்டியல், வறுமைக்கோட்டிற்குக் கீழ் வாழ்பவர்கள் பட்டியல் போன்றவை வார்டு சபையில் விவாதிக்கப்பட்டு, கிராம சபையில் இறுதி செய்யப்படும். கிராம சபையில் இறுதி செய்யப்பட்ட பட்டியலை மாற்ற யாருக்கும் அதிகாரம் இல்லை.

வார்டு சபைக் கூட்டங்கள்:

கிராம சபை கூட்டத்திற்கு முன்பு வார்டு சபை கூட்டம் நடைபெறும். இதில் குறிப்பிட்ட வார்டில் உள்ள மக்கள் அனைவரும் பங்கேற்கலாம். திட்டப் பயனாளிகள் / வறுமைக்கோட்டிற்கு கீழ் உள்ளவர்கள் ஆகிய பட்டியல் தேர்வு செய்யப்பட்டு வார்டு சபைக்கு அனுப்பப்படும். வார்டு சபையில் சரிபார்த்து இறுதி செய்யப்பட்ட பட்டியல் கிராம சபையில் ஒப்புதல் அளிக்கப்படும் வார்டு / கிராம சபைக் கூட்டங்களில் தேவைகள் விவாதிக்கப்பட்டு திட்டங்கள் பரிந்துரை செய்யப்படுவதோடு ஏற்கனவே நடைமுறையில் உள்ள திட்டப்பணிகளின் அமலாக்கம் குறித்தும் ஒப்புதல் பெறப்படுகிறது.

கிராம பஞ்சாயத்து திட்டங்களும் செயல்பாடுகளும்

மாவட்ட திட்ட குழு மூலமாக தான் கிராம பஞ்சாயத்துத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படுகிறது. கிராம பஞ்சாயத்தில் 2 வளர்ச்சி குழுக்கள் உள்ளது. ஒன்று சமுதாய வளர்ச்சி திட்டம். இரண்டு பகுதி வளர்ச்சி திட்டம். ஒவ்வொரு வார்டுகளில் உள்ள தலா 12 குடும்பங்கள் இணைந்து ஒரு குழு (CDs) இக்குழு ஒரு தலைவரை தாங்களே தேர்ந்து எடுத்துக்கொள்வார்கள். இந்த தேர்ந்து எடுக்கப்பட்ட நபர் கூடுதல் வளர்ச்சித்திட்டம் (ADS) பகுதி வளர்ச்சி திட்டத்தில் ஒரு நபராகவும் செயல்படுவார் இவர் கிராம வளர்ச்சி அலுவலகச் செயல்புரிந்து கிராமசபையின் சார்பாக மாவட்டத்திட்டக் குழுவில் பங்கேற்பார்.

கிராம சுகாதார மையம், துவக்கப்பள்ளி, நடுநிலை பள்ளி அரசு மருத்துவமனை ஆகியவை ஊராட்சியின் பொறுப்பில் இருக்கும். இவர்கள் எதேனும் தவறு செய்தால் விசாரித்து, தண்டனைக்குப் பரிந்துரை செய்யும் உரிமை ஊராட்சிக்கு உண்டு.

கேரளாவில் ஊராட்சித் தலைவர் ஏதேனும் தவறு செய்தால், சட்டம் 205ஐ பயன்படுத்தி அவரை பதவி நீக்கம் செய்யாமல் கிராம சபா கூட்டி அவர்கள் உரையாடி தேர்தல் கமிஷன் மூலமாக தான் முடிவு எடுக்கப்பட வேண்டும்.

முதலில் சந்தித்த ஊராட்சித்தலைவர்: டீகோய் ஊராட்சி, எரட்டுப்பெட்டா ஒன்றியம், கோட்டயம் மாவட்டம்.

இந்த ஊராட்சி 12 வார்டு உள்ளது இதில் ஒரு வார்டுக்கு ஒரு நபர் தேர்ந்து எடுக்கப்படுவார். ஒரு வார்டுக்கு ஒரு செயலாளர் தேர்ந்து எடுக்கப்படுவார் அவருக்கு அரசு ரூ.4,800/- ஊதியம் வழங்கும்.

ஊராட்சி மக்கள் தொகை	-	11,500
ஆண்கள்	-	5,980
பெண்கள்	-	5,520
மலைவாழ் மக்கள்	-	375
தலித்	-	480

Mr.S. இந்திரா ராதகிருஷ்ணன் - தலைவர்
Mr.கபீர் - செயலாளர்

இந்த பஞ்சாயத்து செயலாளர் அரசு மூலமாக நியமிக்கப்படுகிறார். அவருடைய பதவி உயர்வு, இடமாற்றம் அரசு ஏற்றுக்கொள்ளும். இதற்கு ஊராட்சி தலைவருக்கு அதிகாரம் இல்லை. அரசு மூலமாக ஊராட்சிக்கு வரும் நிதி - 44,89,000

இதர வருமானம்	-	12,00,000
ஊராட்சி பரமரிப்பு நிதி	-	25 - 70,000

ஒரு ஊராட்சி தலைவர் காலம் 5 ஆண்டு 5 வருடத்திற்கு ஒரு தடவை தேர்தல் நடக்கும். இவருக்கு 4250 பயணப்படி உண்டு. மற்றபடி ஒரு கூட்டத்திற்குச் செல்வது என்றால் 60 ரூபாய் உண்டு. ஒரு ஊராட்சிக்கு உள்ளூர் வருமானம் ரூ.14,00,000 லட்சம். இந்த ஊராட்சியில் 5 ஆண்டுத் திட்டம் ஒன்று செயல்படுத்தி உள்ளார்கள். இது நீர் நிலை பாதுகாப்பு திட்டம் ஆகும். இதற்கு 830 ஏக்கர் இடமும், நிதியும் மாநில அரசு ஒதுக்கி உள்ளது. இந்த ஊராட்சியில் 12 வார்டுகள் உள்ளன. ஒரு வார்டுக்கு ஒரு நபர் என்று 12 வார்டு உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். செயலாளருடைய சம்பளம் ரூ.4,800/- . ஒரு வருடத்திற்கு அரசு நிதி - 18,00,000. பொதுநல பணிகளுக்காக-52,00,000. இதர பரமரிப்பு பணிக்காக-15,00,000

இந்த ஊராட்சித் தலைவர் இரண்டாவது முறையாக தேர்தலில் வெற்றி பெற்று ஊராட்சித் தலைவராக வந்துள்ளார். பஞ்சாயத்துக்கு வரும் வருமானம் சொத்துவரி 14,00,000. இதர வரிகள் சுமார் 20 லட்சம் வருகிறது. இங்குள்ள ஏழை மக்களுக்காக யாரும் வீடு இல்லாமல் இருக்கக்கூடாது என்று 30 வருடத்திற்கு முன் ஒரு திட்டம் வந்தது. அதன்படி அனைவருக்கும் - ரூ.50,000மும், தலித் மக்களுக்கு - ரூ. 75,000மும், பழங்குடியினருக்கு - ரூ.10,000மும் வீடுகட்ட உதவித்தொகையாக வழங்கப்படுகிறது. இது இன்னும் நடை முறையில் உள்ளது. தள்ளாவுலம் ஊராட்சியில் கிராம சுகாதார மையம், அங்கன்வாடி மற்றும் இதர ஊராட்சி உள்ளது போல் இங்கு நடைமுறையில் உள்ளது.

பரயங்கம் ஊராட்சி:

- சபு ஜோசப் - பஞ்சாயத்து தலைவர்
- சுரேஷ்பாபு - செயலாளர்

இந்த ஊராட்சி 12 வார்டுகள் உள்ளது. ஒரு வார்டுக்கு ஒரு நபர் என்று 12 வார்டுக்கும் உறுப்பினர்கள் உண்டு. அவர்களுள் 5 பெண்கள். இதில் ஒருவர் தலித் உறுப்பினர். இந்த ஊராட்சியில் மக்கள் தொகை 16,050. பிற ஊராட்சியில் உள்ளது போல் ஊராட்சித் தலைவருக்கு செயலாளர் மீது நடவடிக்கை எடுக்க அதிகாரம் இல்லை.

மாநில அரசுக்கு செலுத்த வேண்டிய நிதி- 44,00,000
பொதுநல சேவைக்காக - 19,00,000

அரசு கட்டிடத்திற்கு பராமரிப்பு செலவு - 12,00,000
ரோடு பராமரிப்பு மற்ற இதர செலவுக்காக - 22,00,000

இந்த ஊராட்சியின் உள்ளூர் வருமானம்

சொத்துவரி - 80,000 , இதர வரிகள் - 10,000 , லைசன்ஸ் - 10,000

இந்த ஊராட்சியில் துவக்கப்பள்ளி நடுநிலைபள்ளி ஊராட்சியின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது. வேளான் துறை, கால்நடை மருத்துவமனை, ஆடுகள் பட்டி, ஆயூர்வேதம் மற்றும் ஆலோபதி மருத்துவமனை, சுகாதாரம் மையம், குடும்ப நலதிட்டம் போன்றவை இந்த ஊராட்சியில் உள்ளது. மொத்தத்தில் கேரளாவில் ஊராட்சித் தலைவர்கள் சுதந்திரமாகவும், அவர்கள் பணியைத் திறம்பட செய்யும் உரிமையும் பெற்றுள்ளார்கள் அவர்களுக்கு குடும்பத்தாரின் இடைஞ்சல்கள் இல்லை,

- மனித உரிமை மேம்பாடு மற்றும் ஆராய்ச்சி அமைப்பு

அரசின் நிதி ஒதுக்கீடு வளர்ச்சி பணிகள் பாதிப்பு

தமிழகம் முழுவதும் உள்ள ஊராட்சிகளுக்கு, ஐந்து மாதங்களாக, அரசின் நிதி ஒதுக்கீடு இல்லாமல், அடிப்படை வசதிகளான குடிநீர், மின் வசதி செய்வதில் பின்னடைவு ஏற்பட்டுள்ளதால், பல இடங்களில் மக்கள், சாலை மறியல் உள்ளிட்ட போராட்டங்களில் ஈடுபடும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. தமிழகத்திலுள்ள கிராம ஊராட்சிகளுக்கு, அந்தந்த ஊராட்சியின் வருவாய் மற்றும் மக்கள் தொகை அடிப்படையில் நிதி ஒதுக்கீடு செய்து வளர்ச்சிப் பணிகளை அரசு செய்து வருகிறது.

அனைத்து ஊராட்சிக்கும், மாநில நிதிக்குழு மானியம், மாதாந்திர பொது நிதி, வீட்டு வரி ஈட்டு மானியம், முத்திரைத் தாள் தீர்வைநிதி, ஈமச்சடங்கு நிதி உள்ளிட்ட ஐந்து பிரிவுகளில், மாநில அரசு நிதி ஒதுக்கீடு செய்கிறது. இந்த நிதியின் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஊராட்சி ஊழியர்கள் சம்பளம், குடிநீர், மின் வசதி, மின் கட்டணம், அவசரத் தேவை உள்ளிட்ட ஊராட்சியின் அனைத்து பணிகளும் நடக்கின்றன.

இந்த நிதி, பிப்ரவரி மாதத்துக்கு பின் ஊராட்சிகளுக்கு ஒதுக்கீடு செய்யவில்லை. இதனால், அந்தந்த ஊராட்சித் தலைவர்கள் தங்கள் கையில் இருந்து செலவி செய்து வருகின்றனர். வருவாய் குறைவாக உள்ள ஊராட்சிகளில், ஊராட்சி ஊழியர் சம்பளம் உள்ளிட்ட வளர்ச்சி பணிகளுக்கு நிதியில்லாமல், பணிகளையும் செய்ய முடியாமல் ஊராட்சித் தலைவர்கள் திணறி வருகின்றனர். சில ஊராட்சிகளில், தெரு விளக்கு, குடிநீர் வசதிக்காக கொள்முதல் செய்யப்பட்ட பொருட்களுக்கு பணம் கொடுக்க முடியாமல் திண்டாடியும், தொடர்ந்து பழுதுகளை சரிசெய்ய முடியாத நிலையும் ஏற்பட்டுள்ளது.

தென்மேற்கு பருவமழை பொய்த்த நிலையில், தர்மபுரி, கிருஷ்ணகிரி, திருவண்ணாமலை, வேலூர் மாவட்டங்களில், பெரும் அளவில் வறட்சி ஏற்பட்டுள்ளது. நிலத்தடி நீர் மட்டமும் வெகுவாக குறைந்து பல கிராமங்களில் குடிநீர் தட்டுப்பாடு காரணமாக சாலை மறியலில் ஈடுபடும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. ஊராட்சி பகுதியில் வறுமைக் கோட்டிற்கு கீழ் உள்ளவர்கள் இறந்தால், 500 ரூபாய் ஈமச்சடங்கு நிதி வழங்கப்பட்டது.

இந்த நிதியும் சில ஆண்டுகளாக நிறுத்தப்பட்டதால், ஊராட்சியில் இருந்து கொடுத்து விட்டு, வேறு நிதியில் இருந்து இந்த நிதிக்கு எடுத்து செலவு செய்யப்பட்ட தொகையை ஈடு செய்ய முடியாமல் ஊராட்சி பணியாளர்கள் திண்டாடி வருகின்றனர்.

இது குறித்து, ஊராட்சித் தலைவர்கள் கூறுகையில், 'இரு மாதங்களுக்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்வது போல் குடிநீர் பிரச்சனைக்கும், ஊராட்சி ஒன்றியம் மூலம் நிதி ஒதுக்கீடு செய்தால், அரசின் மாதாந்திர நிதி ஒதுக்கீட்டை எதிர்பார்க்க வேண்டிய நிலை இருக்காது' என்றனர். கிராம ஊராட்சிகளுக்கு அரசின் நிதி ஒதுக்கீட்டின் தேக்க நிலை காரணமாக, ஊராட்சி பகுதி வளர்ச்சிப்பணிகள் அனைத்தும், முடக்கப்படும் பரிதாப நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இதனால், மக்களை சந்திப்பதை தவிர்க்கும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

– 13.07.09, தினமலர்

பஞ்சாயத்துகளும் காகிதச் சட்டங்களும் 73வது சட்டத்திருத்தத்தை நிறைவு செய்வதில் குறைபாடுகள்

சட்டமியற்றும் ஞானம் போதிய அளவு இல்லாததன் விளைவாக பஞ்சாயத்து ராஜ்சட்டங்கள் வெறும் காகிதச் சட்டங்களாகவே உள்ளன. 73வது சட்டத் திருத்தம் வலியுறுத்தும் அடிப்படை அம்சங்களுக்கு இச்சட்டங்கள் உரிய மதிப்பளிக்கவில்லை. ஓரளவு சட்டங்கள் இயற்றப்பட்ட பகுதிகளிலும் அதற்கான விதிமுறைகள் வகுக்கப்படாததால் அவற்றை அமல்படுத்த முடியவில்லை

- விதே உபாத்யாய

ஜாதி மத பேதம் வெளிப்படையாக இல்லை. சிறிது காலமாக, அதிகமாக முணுமுணுக்கப்பட்டு வந்த முரண்பாடு, இறுதியாக இப்போது பகிரங்கமாக வெளிச்சத்துக்கு வந்துள்ளது. இவ்வாண்டுத் தொடக்கத்தில் இந்தியா முழுவதும் உள்ள உள்ளாட்சி அமைப்புத் தலைவர்கள் தலைநகரில் சந்தித்தனர். அப்போது நடைபெற்ற காரசாரமான விவாதத்தின் போது கடுமையான அதிருப்தி வெளியிடப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, 73வது சட்டத்திருத்த ஷரத்துக்களை அமல்படுத்த காலக்கெடு விதிக்கப்பட்டது. கடந்த மாத இறுதியில் (ஜூன் 2002), உள்ளாட்சி அமைப்பு களுக்கு அதிகாரங்களை மாற்றாத மாநில அரசுக்கு பீகார் உயர்நீதிமன்றம் கண்டனம் தெரிவித்தது. தொடர்ந்து, தலைநகரில் கூடிய உள்ளாட்சித் தலைவர்கள், 73வது சட்டத்திருத்தத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களையும், நிதியையும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு வழங்க வேண்டும் என்று கோரின. முன்னதாக, ஆந்திர மாநில ஜில்லா பரிஷத் தலைவர்கள் ஜதராபாத் உயர்நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்த மனுவில், 73வது சட்டத் திருத்தத்தை அமல்படுத்தும்படி மாநில அரசுக்கு உத்தரவிடவேண்டும் என்று கோரியிருந்தனர். இவ்வாறு பஞ்சாயத்து அமைப்புகளில் பரவிய அதிருப்தி தற்போது ஒரு வடிவம் பெற்றுள்ளது.

சட்டத்திருத்தம் கூறும் விளைவுகள் போதுமான அளவு ஏற்படவில்லை என்ற உணர்வின் விளைவாக புதிய சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை வலுவடைந்து வருகிறது. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளுக்கு (உள்ளாட்சி அமைப்புகள்) அரசியல் சட்ட அந்தஸ்து வழங்கியுள்ள 73வது சட்டத்திருத்தம் ஒரு விதிவிலக்கு அல்ல. இந்தியாவில் சுய-ஆளுமை (Self-Governance) கொண்டுள்ள ஆட்சி அமைப்பாக உள்ளாட்சி அமைப்புகளை உருவாக்க வேண்டும் என்று 1992 சட்டத்திருத்தம் கோருகிறது. ஆனால், 10 ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னரும், சட்டத்திருத்தம் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு ஏராளமாக வழங்கியுள்ள போதும், ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை என்பதே யதார்த்த நிலையாக

உள்ளது. எனவே, கடந்த ஏப்ரல் மாதத்தில் புதுடில்லியில் நடைபெற்ற அகில இந்திய உள்ளாட்சித் தலைவர்கள் மாநாட்டில் கூடிய உள்ளாட்சித் தலைவர்கள், மேம்பாட்டுத் திட்டங்களை முடிவு செய்வது, ஆதார வளங்களை நிர்வாகம் செய்வது போன்ற அரசியல் சட்டத்திருத்தம் வழங்கியுள்ள உரிமைகளை உள்ளாட்சி அமைப்புகள் பயன்படுத்திக் கொள்ள இயலவில்லை என்று அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்திக் கூறியதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை.¹

சட்டத்திருத்தம் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு ஏராளமாக வழங்கியுள்ள போதும், ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை என்பதே யதார்த்த நிலையாக உள்ளது.

நாட்டின் பிரதமரும், எதிர்க்கட்சித் தலைவரும், ஊரக வளர்ச்சி அமைச்சரும், இதர மத்திய அமைச்சர்களும், திட்டக்குழு உறுப்பினர்களும் அமர்ந்திருந்த சபையிலேயே, 73வது சட்டத்திருத்தத்தில் கூறியுள்ளபடி நிர்வாக அதிகாரங்கள் மற்றும் நிதி அதிகாரங்களை உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு மாற்ற வேண்டும் என்று மத்திய மாநில அரசுகளை உள்ளாட்சித் தலைவர்கள் வலியுறுத்தினர். 73வது அரசியல் சட்டத்திருத்தம் வலியுறுத்தும் உரிமைகளை உள்ளாட்சி அமைப்புகள் அனுபவிக்கும் வகையில் பஞ்சாயத்து சட்டங்களில் உரிய மாற்றம் செய்யப்படுவதுடன், இதர புதிய சட்டங்களும் இயற்றப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் கோரியதுடன், (நிதி ஆதாரங்களைத் திரட்டுவது மற்றும் வரி வசூலிப்பது உள்ளிட்ட அதிகாரங்களை உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு வழங்கும் வகையில்) புதிய அரசியல் சட்டத் திருத்தம் கொண்டுவர வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தினர். இதையொட்டி புதிய சட்டங்களை இயற்றுவதில் மாநில அரசுகள் அக்கறை காட்டாததையே சமீபத்திய நிகழ்வுகள் சுட்டிக்காட்டுவதால், நீதிமன்றத்தின் உதவியை

நடவேண்டிய நெருக்கடிக்கு உள்ளாட்சி அமைப்புகள் தள்ளப்படுகின்றன.

இத்தகைய கண்ணோட்டத்தின்படியே, பீகார் மற்றும் ஆந்திர மாநில உயர் நீதிமன்றங்களின் தலையீட்டை நாம் காண வேண்டும். பீகார் மாநில உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து தருவது தொடர்பாக பீகார் உயர்நீதிமன்றம் தாமாகவே பதிவு செய்து கொண்ட ஒரு வழக்கில், உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு அதிகாரங்களைத் தருவதில் மாநில அரசு தேவையற்ற கால தாமதம் செய்துவருவதாக தமது கடுமையான கண்டனத்தை வெளியிட்டுள்ளது. மேலும், அரசைக் கடுமையாக எச்சரிக்கும் வகையில் இது தொடர்பாக மேலும் கால தாமதம் செய்யப்படுவதை நீதிமன்றம் சகித்துக் கொண்டிருக்கப் போவதில்லை என்று கூறிய நீதிமன்றம், உரிய சட்டங்களை உருவாக்கித் தர மூன்று வழக்குரைஞர்கள் கொண்ட ஒரு குழுவை நியமித்துள்ளது.

மேலும், உள்ளாட்சி அமைப்புகள் தங்கள் அலுவலகங்களை தடையின்றி செயல்படுத்தும் விதத்தில் உரிய சட்டங்களை இயற்ற வேண்டும் என்று உயர்நீதிமன்றம் தமது உத்தரவில் கறாராக தெரிவித்தது. இதைத் தொடர்ந்து, ஆந்திர மாநில ஜில்லா பரிசத் (மாவட்ட பஞ்சாயத்து) தலைவர்கள் ஐதராபாத் உயர்நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்த ரிட் மனுவில், 73வது சட்டத்திருத்த ஷரத்துகளை அமல்படுத்தும்படி மாநில அரசுக்கு உத்திரவிடும்படி கோரினர். மேலும், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உள்ளாட்சிப் பிரதிநிதிகளுக்கு அதிகாரங்களுக்கும், பொறுப்புகளுக்கும் மாற்ற மறுக்கும் மாநில அரசுக்கு எதிராக பொது மக்கள் கருத்தைத் திரட்டும் முயற்சியில் ஈடுபட மாவட்ட பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் திட்டமிட்டனர்.

பஞ்சாயத்துகளின் கோரிக்கைகள் சட்ட வரம்புக்குள் சென்றுவிட்டதால், இவ்வளவு தாமதம் ஏன் ஏற்படுகிறது என்பதற்கான சட்ட ஞானம் பற்றி அறிந்து கொள்வது பயனுள்ளதாக இருக்கும். அதிகாரங்களை ஜனநாயகப்பூர்வமாகப் பரவலாக்கும் வகையில் செயல்பாடுகள், அமைப்புகள், நிதி ஆதாரங்கள் ஆகியவற்றிலும் அதிகாரப் பரவலாக்கம் ஏற்படுத்தும் வகையில் மாநில அரசுகள் உரிய சட்டங்களை இயற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை அரசியல் சட்டக்கடமையாக சட்டத்திருத்தம் கூறியுள்ளது. குறிப்பாக, சுய-அதிகாரம் கொண்ட ஆட்சி அமைப்பாக பஞ்சாயத்துக்கு அதிகாரங்களும், பொறுப்புகளும் வழங்கும் சட்டத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள மாநில அரசுகளுக்கு இச்சட்டத்திருத்தம் அதிகாரம் வழங்குகிறது. கீழ் மட்டம்

வரை சுய அதிகார ஆட்சி அமைப்புகளை உருவாக்குவதையே 73வது சட்டத்திருத்தம் முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது என்றால் அதை

கீழ் மட்டம் வரை சுய அதிகார ஆட்சி அமைப்புகளை உருவாக்குவதையே 73வது சட்டத்திருத்தம் முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது என்றால் அதை நிறைவேற்றுவதற்கான அமைப்பாக உள்ளாட்சி அமைப்புகள் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன.

நிறைவேற்றுவதற்கான அமைப்பாக உள்ளாட்சி அமைப்புகள் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன.

உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் செயல்பாடுகளை வரையறுப்பதில் அரசியலமைப்புச் சட்டம் மிக விரிவான அளவில் அதிகாரங்களை வழங்கியுள்ளது என்பது இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டிய அம்சம் ஆகும். வேளாண்மை, நில மேம்பாடு, நிலம் பதப்படுத்துதல், சமூக காடு வளர்ப்பு, பண்ணைக் காடுகள் வளர்ப்பு, குறும்பாசனம், நீர் மேலாண்மை, கிராமப்புற வீட்டு வசதி, வறுமை ஒழிப்புத் திட்டங்கள், சமூக நலம், சமூகச் சொத்துக்கள் பராமரிப்பு போன்ற சாத்தியமுள்ள அனைத்து அம்சங்களையும் இந்த அதிகாரங்கள் உள்ளடக்கியுள்ளன என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.³ மேலும், மத்திய ஊரக வளர்ச்சித் துறையில் அதிக அதிகாரங்களுடன் அமைக்கப்பட்ட நடவடிக்கைக் குழு “உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் 'நடவடிக்கைகள்', 'துணை-நடவடிக்கைகள்' என்ற தன்மையைவிட 'பொருளடக்கம்' என்ற அளவில் வழங்கப்பட்டுள்ளன” என்பதையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது. உள்ளாட்சி அமைப்புகளை சுய-ஆட்சி அதிகாரம் கொண்ட நிறுவனங்களாக அரசியலமைப்புச் சட்டம் காண்பது உண்மை யானால், அதிகாரங்களையும், பொறுப்புகளையும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு மாற்றித் தருவதே மாநிலச் சட்டமன்றங்களின் முதல் கடமையாக இருக்க முடியும்.

இருந்த போதும், மாநிலங்களில் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கான அதிகாரப் பரவலாக்கம் அரசியல் சட்டக்கடமையாக்கப்பட்டுள்ள போதிலும், அதிகாரங்கள், பொறுப்புகள் குறித்து பொத்தாம் பொதுவாகக் கூறப்பட்டுள்ள தேயன்றி, விரிவான நடவடிக்கைகளின் கீழ் என்னென்ன பொறுப்புகள், செயல்பாடுகள் உள்ளாட்சி

அமைப்புகளுக்கு உரியன என்று குறிப்பிட்டு எதுவும் சுட்டிக்காட்டப்படவில்லை. 73வது சட்டத் திருத்தத்தின் எழுத்தும், எண்ணமும் மாநில அரசு சட்டத்தின் மூலமாகத்தான் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்றால், கூறப்பட்டுள்ள 29 செயல்பாடுகளும், அது குறித்து செயல்

மாநில அரசுகளின் உள்ளாட்சி அமைப்புச் சட்டங்கள், உள்ளாட்சி அமைப்பின் ஒவ்வொரு அடுக்கிற்கும் என்னென்ன பொறுப்புகள், அதிகாரங்கள் என்று பட்டியலிட்டு அதிகாரங்களைப் பிரித்துத் தருவதற்குப் பதிலாக அவற்றைத் தம்மோடு தக்கவைத்துக் கொள்வதாகவே உள்ளன.

பொறுப்புகள், செயல்பாட்டு அமைப்புகள், அவற்றிற்கான நிதி ஆகிய முழுமையான விவரங்களுடன் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 11வது பட்டியலில் சேர்க்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகிறது. ஆனால், மாநில அரசுகளின் உள்ளாட்சி அமைப்புச் சட்டங்கள், உள்ளாட்சி அமைப்பின் ஒவ்வொரு அடுக்கிற்கும் என்னென்ன பொறுப்புகள், அதிகாரங்கள் என்று பட்டியலிட்டு அதிகாரங்களைப் பிரித்துத் தருவதற்குப் பதிலாக அவற்றைத் தம்மோடு தக்கவைத்துக் கொள்வதாகவே உள்ளன. இதன் மூலம் உள்ளாட்சி நிறுவனங்களுக்கு விரிவான அதிகாரங்கள் வழங்குவதைத் தடுக்கும் வகையில் தமக்குச் சாதகமான சட்ட வரம்புகளைக் கொண்டுள்ளன.

அடிப்படைப் பிரச்சனை என்ன வென்றால் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட செயல்பாடுகளில் உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் பங்கு என்ன என்ற தெளிவே இல்லாமல் இருப்பதுதான். எப்படி இருந்தாலும், அரசியல் சட்டப் பூர்வ அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டிருந்த போதும், உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் செயல்பாடுகளில், 73வது சட்டத்திருத்தம் நிறைவேற்றப்பட்டு 10 ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னரும் கூட எந்த மாற்றமும் இல்லை. அரசியல் அமைப்புச் சட்டமும், மாநில உள்ளாட்சிச் சட்டங்களும் ஒரு பிரத்யேக சட்டத்திற்கு வழிவிட்டாலும், சட்டமியற்றும் அதிகாரம் படைத்த சக்திகளான மாநில அரசுகள் அச்சட்டங்களுக்குத் தவறான விளக்கம் அளித்து தடுத்துவிடுகின்றன. உதாரணமாக, பழங்குடி இன மக்கள் பகுதிகளுக்கும் அதிகாரப் பரவலாக்கம் செய்யும்

விதத்தில், 73வது சட்டத் திருத்தத்தின் விரிவாக்கமாக, 1996-ல் மத்திய அரசு புதிய சட்டம் (PESA) கொண்டு வந்தது. இந்த மத்திய சட்டத்தையொட்டி, பழங்குடி இனப் பகுதிகள் கொண்ட மாநிலங்கள் ஒரு வருட காலத்திற்கு புதிய சட்டம் இயற்றிக்கொள்ள வேண்டும். மாநிலங்களும் புதிய சட்டங்களை இயற்றிவிட்டன. ஆனால், இவற்றை சற்று நோக்கினால் எதிர்மறையான சித்திரம் தான் தோன்றுகிறது.

பல மாநிலங்களில் பஞ்சாயத்து சட்டங்கள் பஞ்சாயத்துகளையும், கிராம மக்களையும் சென்று அடையவே இல்லை. ஏனெனில் அதற்கென நடைமுறைச் சட்டங்கள் இல்லாததே காரணம். இதர மாநிலங்களைப் போல) ராஜஸ்தான் மாநிலத்திலும் பழங்குடியினப் பகுதிகளில் கிராம சபைகள் அல்லது பஞ்சாயத்து அமைப்புகளுக்கு அதிகாரம் மற்றும் பொறுப்புகளை சட்டப்பூர்வமாக்கும் இந்த சட்டத்தில் நிலம் ஆர்ஜிதம் செய்யப்படுவதற்கு முன்னர் சம்பந்தப்பட்டவரிடம் ஆலோசிப்பது, சிறு வனப் பொருள், உற்பத்தி உடமை, மதுவிலக்கு, கிராமச் சந்தைகள் பராமரிப்பு, சமூகப் பிரிவினைகள் முக்கிய நிறுவனங்களை நிர்வகிப்பது மற்றும் கிராமத் திட்டங்களைக் கட்டுப்படுத்துவது போன்ற அம்சங்கள் இடம் பெற்றிருந்தன. இருந்த போதும்

பல மாநிலங்களில் பஞ்சாயத்து சட்டங்கள் பஞ்சாயத்துகளையும், கிராம மக்களையும் சென்று அடையவே இல்லை. ஏனெனில் அதற்கென நடைமுறைச் சட்டங்கள் இல்லாததே காரணம்.

இந்த அதிகாரங்கள் அனைத்தையும் “முன்மொழியப்படும் சில குறிப்பிட்ட விதிகளுக்கு உட்பட்டு” இருந்தாலோ அல்லது “முன்மொழியப்படும் முறைக்கும், விரிவுக்கும் உட்பட்டு” இருந்தாலோதான் செயல்படுத்த முடியும். ஆனால், மத்திய சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும், மாநில சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் கூட அத்தகைய ‘விதிகள் முன்மொழியப்படவில்லை’ என்பதுதான் உண்மை.

இதே போல, இமாச்சல பிரதேச மலை வாழ் பகுதிகளுக்கான பஞ்சாயத்து சட்டத்திலும், ‘முன்மொழியப்பட உள்ள விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டு’ சிறு நீர் நிலைகளை உருவாக்குவது, பராமரிப்பு போன்ற

திட்டங்களை கிராம சபை, ஊராட்சி ஒன்றியம் அல்லது மாவட்ட பஞ்சாயத்து போன்றவை மேற்கொள்ளலாம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு, மீண்டும், சிறிய நீர் நிலைகள் குறித்து திட்டமிடுவதற்கும், பராமரிப்பதற்கும் எந்த வகை உள்ளாட்சி அமைப்பிற்கு அதிகாரம் அளிப்பது என்று வகை செய்யும் நடைமுறைச் சட்டமும், விதிமுறைகளும் கொண்டுவராமல் அவற்றை செயல்படுத்த முடியாது. அங்கு ஐந்து ஆண்டுகள் ஆகியும் இன்னமும் அத்தகைய நடைமுறைச் சட்டம் கொண்டுவரப்படவில்லை.

உள்ளாட்சி அமைப்புகள் சார்பாக நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய சட்டப்பூர்வ கடமைகளை நிறைவேற்ற இயலாமல் உள்ள பிரச்சனையுடன், உள்ளாட்சி அமைப்புகளாக இல்லாமல் செயல்படும் வகையில் ஏராளமான கிராமமட்ட பயனர் குழுக்களை மாநில அரசுகள் உருவாக்கியுள்ளது இணைந்துள்ளது. ஏனெனில், அரசியல் சட்டம் வரையறை செய்துள்ள விதிமுறைகளுக்கு இவையும் உட்படுகின்றன. கிராமவகை குழுக்கள் / வன பாதுகாப்பு குழுக்கள், நீர் பயணர் சங்கங்கள், நீர்நிலை மேம்பாட்டுக் குழுக்கள் உள்ளிட்ட பல குழுக்கள் கிராமப் பயனர் குழுக்களாகச் செயல்படுகின்றன. பஞ்சாயத்துகளுக்கு வழங்கப் பட்டுள்ள பொறுப்புகளை மேற்கொள்ள செய்யும் போது, ஏற்கனவே இப்பொறுப்புகளை மேற்கொண்டுவரும் இத்தகைய பயனர் குழுக்களுடன் தவிர்க்க இயலாமல் மோத வேண்டிய சூழல் ஏற்படுகிறது. கடந்த 10 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இடம் பெற்றுவரும் இத்தகைய அமைப்புகளின் வளர்ச்சியும், பெருக்கமும், 73வது சட்டத் திருத்தத்தைத் தொடர்ந்து, சட்டப் பூர்வ அமைப்புகளாக உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு இணையாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டிய நிலையை உருவாக்கியுள்ளது. இந்த இணை அமைப்புகள் ஒரே நேரத்தில், ஒரே கிராம அளவில் பணியாற்ற வேண்டியுள்ளதால் எதிர்காலத்தில் கிராமத்திற்குள் மோதல்கள் ஏற்படுவதற்குப் பெரும் காரணமாக அமையக்கூடும். இதனால் கிராம மட்டத்தில் செயல்பாடுகளை முறைப்படுத்தும் சட்ட வரையறையை உருவாக்க வேண்டியது முக்கியத் தேவையாக உள்ளது. 73வது சட்டத்திருத்தத்தின் அடிப்படையிலும், இந்த கிராம மக்களுக்கும் சட்டப்பூர்வ அந்தஸ்து உள்ளது என்ற உண்மையின் அடிப்படையிலும் புதிய சட்ட வரையறை உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

சட்டமியற்றும் ஞானம் போதிய அளவு இல்லாததும், இந்திய கிராமப்புறங்களை மேம்படுத்துவதற்க்கான உன்னதமான சட்டக் கண்ணோட்டம் இல்லாததும், பஞ்சாயத்துக்கள் தொடர்பான ஏராளமான காகிதச் சட்டங்களை உருவாக்கிவிட்டன. இந்த சட்டங்கள் அனைத்தும் 73வது சட்டத் திருத்தத்தின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டும். உரிய விளைவுகளை இச்சட்டங்கள் ஏற்படுத்தவில்லை யென்றால், இவைவெறும் காகிதப் புலிகளாக மட்டுமே இருக்க முடியும். முதலில் சுட்டிக்காட்டிய உயர்நீதிமன்றங்களின் கண்டனக் குரல்கள் தெளிவாக எச்சரிக்கை விடுக்கின்றன. எச்சரிக்கை மணி அடிக்கப் பட்டுவிட்டது. அது இவ்வாறு கூறுகிறது.

நிர்வாகம் தனது கடமைகளை நிறைவேற்றவில்லை என்றாலும், மக்களுக்கான 'வாழ்வாதார' சட்டங்களை சட்டமன்றங்கள் இயற்றவில்லையென்றாலும், நீதிமன்றத்துக்கு தலையிடும் உரிமை இருக்கிறது. அதிருப்தி பரவிவிட்டது. பஞ்சாயத்துகள் சட்ட நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கியுள்ளன. பஞ்சாயத்துகளுக்காக சட்ட வல்லுநர்கள் ஆஜராகத் தொடங்கியுள்ளனர். இந்நிலைமை நாட்டின் அனைத்து உயர் நீதிமன்றங்களிலும் பரவுவதைத் தடுக்க மாநில அரசுகளுக்கு இன்னமும் கால அவகாசம் உள்ளது.

குறிப்புகள்

1. 'கட்டுப்பாடு' என்ற சொல் இங்கு கறாரான சட்ட அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தப்படவில்லை.
2. அரசியலமைப்புச் சட்டப்பிரிவு 243-G
3. அமைப்புச் சட்டத்தின் பட்டியலின் XI பார்க்க
4. மத்திய ஊரக மேம்பாட்டு அமைச்சகத் துறையின் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளின் அதிகாரப் பரவலாக்கத்துக்கான நடவடிக்கைக் குழு அறிக்கை' (2001).

- *Economic & Political Weekly, July, 20, 2002*

“எளிமையாக்கப்பட்டுள்ள நிலவகைமாற்றம்”

இதுவரை நிலங்கள் வகை மாற்றத்திற்கான விண்ணப்பங்கள் உள்ளாட்சி மன்றங்கள் மூலமாகத்தான் உள்ளூர் திட்ட அலுவலர்களுக்கு அனுப்பப்பட்டது. தற்போது தமிழக அரசு, நில வகை மாற்றத்தை எளிமைப்படுத்துவது என்ற பெயரால் உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு இருந்த இந்த அதிகாரத்தை பறித்துள்ளது. நில வகை மாற்றம் செய்ய விரும்புவோர் இனி நேரிடையாக உள்ளூர் / வட்டார அலுவலகத்தை அணுகலாம். இறுதி முடிவு அரசிடமிருந்து வரும்.

பொதுவாக, விவசாய நிலங்களில், தொழிற்சாலை கட்ட திட்டமிடப்பட்டால், விவசாய மற்றும் தொழிற்சாலை நிலங்களில் குடியிருப்புக்களோ, வணிக வளாகங்களோ கட்ட திட்டமிடப்பட்டால் மேற்கூறிய நில வகை மாற்றத்திற்காக விண்ணப்பிக்கப்படும்.

நிலம் அமைந்துள்ள பகுதியைப் பொறுத்து நிலவகை மாற்றத்திற்கான விண்ணப்பங்கள். உள்ளூர் திட்ட அலுவலகம் அல்லது மண்டல உதவி இயக்குநர், நகர மற்றும் ஊரக திட்டக்குழுமத்திற்கு அனுப்பிவைக்கப்படும். தற்போது வெளியிடப்பட்டுள்ள அரசாணையில் நேரடியாக உள்ளாட்சிகள் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடாமல் திருத்தி அமைக்கப்பட்ட வகை மாற்றத்திற்கான வழிமுறைகள் பற்றி விளக்கமாக உள்ளது. அரசாணையில் நகர மற்றும் ஊரக திட்டக் குழுமத்தின் ஆணையர் நிலவகை மாற்றத்திற்கான நடைமுறையில் உள்ள காலதாமதத்தை நீக்குவதற்கான சில ஆலோசனைகளை வழங்கியுள்ளார் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அரசாணையில் நில வகைமாற்றத்திற்கான வேண்டுகோள்கள், உள்ளூர் திட்ட அலுவலகத்தின் உறுப்பு செயலாளர் அல்லது மண்டல துணை இயக்குநருக்கு நேரிடையாக அனுப்பப்படும் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய விண்ணப்பங்களை பரிசீலிக்கும் பொழுது, அலுவலர்கள் உள்ளாட்சி மன்றங்களின் கருத்துக்களை கேட்கலாம், 30 நாட்களுக்குள் பொதுமக்களிடமிருந்து ஆலோசனைகள் அல்லது மறுப்புக்கள் ஏதேனும் இருந்தால் கேட்கலாம்.

இவற்றையெல்லாம் ஆய்வு செய்த பிறகு, மதிப்பீடுகள் மாவட்ட நகர மற்றும் ஊரகத்திட்டக்குழுமத்திற்கு உள்ளூர் திட்ட அலுவலகத்தின் தீர்மானத்தோடு அனுப்பிவைக்கப்படும். மாவட்ட நகர மற்றும் ஊரகத்திட்டக் குழுமம் அதன் கருத்துக்களோடு வேண்டுகோள் / விண்ணப்பங்களை மாநில அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு செல்லும். மதிப்பீடுகளை ஆய்வுசெய்த பிறகு எந்த நிபந்தனையும் இன்றி மாநில அரசு நில வகைமாற்றத்திற்கு ஒப்புதல் அளிக்கும்.

பிறகு உள்ளூர் திட்ட அலுவலகம் தற்பொழுது நடைமுறையில் உள்ளதைப் போல கெசட் மூலம் அறிவிக்க வேண்டும்.

– The Hindu, 28.7.09

**இந்த இதழ் பற்றிய
உங்கள் கருத்துகள் / விமர்சனங்கள்
எங்களை உற்சாகப்படுத்தும். எனவே
உங்கள் பதிவை ஆவலுடன் எதிர்நோக்குகிறோம்**

கட்டிட வரைபடம் மற்றும் அனுமதிக்கான நடைமுறைகள் மாற்றியமைக்கப்பட்டன

மாநில அரசு, கட்டிட வரைபடம் மற்றும் அனுமதிக்கான விண்ணப்பங்கள், மாநகராட்சி, நகராட்சி பேரூராட்சி கிராமப் பஞ்சாயத்து உள்ளிட்ட உள்ளாட்சி, அமைப்புகளிடம் வழங்கப்படவேண்டும் என்பதை நீக்கி, நடைமுறைகளை மாற்றியமைத்துள்ளது. மாநில அரசின் நில வகைமாற்றத்திற்கான நடை முறைகளை எளிமைப்படுத்துவதின் நோக்கில் கொண்டுவரப்பட்ட ஆணையின் தொடர்ச்சியாக மேற்கூறிய மாற்றமும் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. நகர மற்றும் ஊரக திட்ட இயக்குநரகம், உள்ளூர் திட்ட அலுவலகம் ஆகியவற்றிற்கு மட்டுமே கட்டிட வரைபடத்திற்கான அனுமதி வழங்கும் அதிகாரம் உள்ளது. இதுவரை, திட்ட மதிப்பீடுகள் மேற்கண்ட இரண்டு அமைப்புக்கும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் மூலமாகத்தான் அனுப்பப்பட்டுள்ளது.

நகர மற்றும் ஊரகத் திட்ட இயக்குநரகத்தின் ஆணையரால் 20 ஜூலை, 2009 ல் வெளியிடப்பட்ட சுற்றறிக்கையில், நகர மற்றும் ஊரகத் திட்ட அமைப்புச் சட்டத்தின்படி, விண்ணப்பங்களை உள்ளூர் திட்ட அலுவலகப் பொறுப்புச் செயலாளர்களே நேரடியாக பெற்றுக் கொள்வார்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய விண்ணப்பங்களை ஆணையரிடம் அனுப்பவதற்கு முன்னர் உள்ளாட்சி மன்றங்களின் கருத்துக்கள் கேட்கப்படும். கால அளவை தெளிவாகக் குறிப்பிட்டு அந்த சுற்றறிக்கையில் உள்ளாட்சி மன்றங்கள் அவர்களுடைய ஆட்சேபக் கருத்துக்களை ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் உள்ளாட்சிகள் கருத்துக்கள் ஏதும் தெரிவிக்கவில்லை என்றால், விண்ணப்பங்கள் பரிசீலிப்பதில் அல்லது ஒப்பதல் வழங்குவதில் தடையெதுவும் அவர்களுக்கு இல்லை என்று கருதப்படும். உள்ளூர் திட்ட அமைப்பின் அதிகார வரையறைக்குட்பட்டு திட்டத்திற்கான அனுமதி பொறுப்புச் செயலாளரால் வழங்கப்படும். பிற மதிப்பீடுகள் மாவட்ட நகர மற்றும் ஊரக திட்ட அலுவலகத்திற்கு தொழில்நுட்ப அனுமதிக்காக அனுப்பப்படும்.

கட்டிட அனுமதிக்கான நடைமுறையிலும் மாற்றம் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. இனிமேல், 2,000 ச.கி.மீ அளவு உள்ள வீடுகள், 1,000 ச.கி.மீ அளவு உள்ள வணிகவளாகங்களுக்கான திட்டத்திற்கு மட்டுமே உள்ளாட்சி அமைப்புகள் அனுமதி வழங்கலாம். அதற்கு மேல் உள்ளவைகளுக்கு அனுமதி வழங்கவோ, மறுக்கவோ உள்ளாட்சிகளுக்கு அதிகாரம் இல்லை. பெரிய அளவிலான கட்டிடங்களுக்கு அனுமதி வழங்கும் அதிகாரம் உள்ளூர் திட்ட அலுவலகம் அல்லது மாவட்ட திட்ட அலுவலகத்திடம் இருந்தாலும், இதுவரை திட்டங்கள் உள்ளாட்சி அமைப்புகள் மூலமாகத்தான் அனுப்பப்படும். தற்போது, விண்ணப்பங்கள் நகர மற்றும் ஊரக உள்ளூர் திட்ட அலுவலகத்துக்கோ திட்ட அமைப்பின் வட்டார இணை இயக்குநருக்கோ நேரடியாக அனுப்பப்படுகிறது.

– The Hindu, 29.07.09

வெளியீடு

மனித உரிமை மேம்பாடு மற்றும் ஆராய்ச்சி அமைப்பு (HRF)

எண். 10, தாமஸ்நகர், சின்னமலை, சைதாப்பேட்டை, சென்னை – 600 015.

தொ.பே.044–22353503, தொ.நகல். 22355905, மின் அஞ்சல் : hrf@md3.vsnl.net.in

இணையதளம் : www.voicesofstruggle.org